

10-10-11

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Research Library, The Getty Research Institute

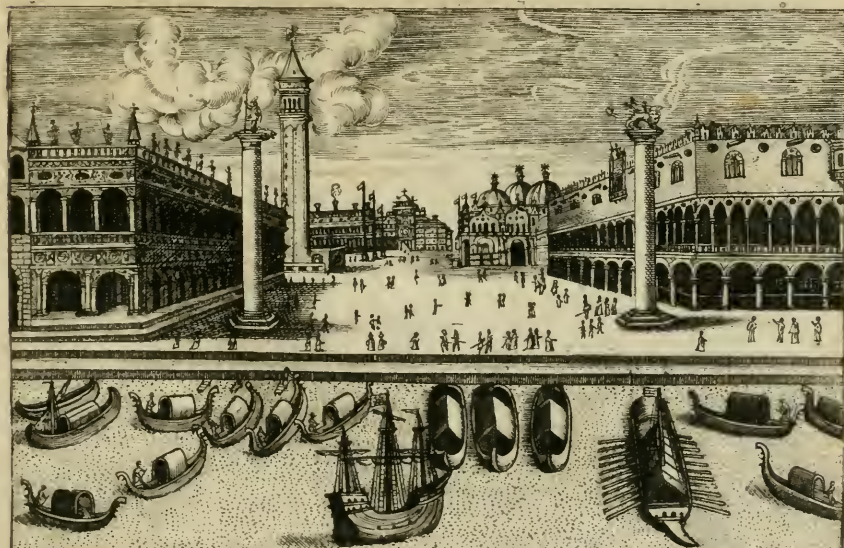

VETVSTISSIMÆ TABVLÆ AENEÆ

Sacris Ægyptiorum Simulachris cœlatæ accurata
Explicatio, in qua antiquissimarum superstitio-
num Origines, Progressiones, Ritus ad Barbaram,
Græcam, Romanamque Historiam illustrandam
enarrantur, & multa Scriptorum veterum loca
qua explanantur, qua emendantur:

AVCTORE LAVRENTIO PIGNORIO
PATAVINO.

*Accessit ab eodem AVCTARIVM, in quo ex antiquis Sigillis,
Gemmisque selectiora quadam eius generis, & veterum
Hæreticorum amuleta exhibentur.*

Venetijs Apud Io. Anto. Rampazzettus. 1605. Sumptibus Iacobi Franco. Cum Privilegio.

CAESARI BARONIO

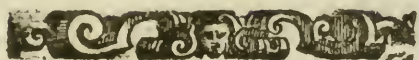
S. R. E. CARDINALI.

Laurentius Pignorius Pat. S.

PRIMITIAS fructuum Regibus offerri antiquissimi, ut audio, moris fuit. eo, ni fallor, consilio ut præstantissimæ inter homines dignitati, & ad diuinam illam proxime accedenti iustus ea ratione, & legitimus honor persolueretur. id mihi institutum adeo placuit, ut cum pridem adhortatione MARCI VELSERII VIRI AVGVSTANI Mensæ antiquissimæ explicationem tum instituissem tum absoluissem; eaq; Bibliothecæ tenebras perosa lucem publicam cogitare incepisset, decreuerim ego ingenij mei nouitium (utinã non præcoccem) fœtum amplissimo nomini tuo CÆSAR CARDINALIS inscribere. deterruit me ali quantisper conscientia imbecillitatis meæ. at mortas neccentem impulit eximia primum probitas tua, quæ CLEMENTIS VIII. PONT. OPT. MAX. qui nunc felici Imperio Christianũ Orbem moderatur, beneuolentiã ad inuidiã vsq; & allicuit, & retinuit partam: tutela deinde studiorũ nostrorum, quorum tu non modo es *ἀφροδίτη καὶ λόγος* sed & Pater & Rex. quotus enim quisque eorum, qui in

his studijs, tamquam ad Sirenū scopulos, con-
fenerunt, opes hāce humaniorū litterarū
animumque adiecit ad ea sacrarū litterarū
monumenta illustranda, quibus tu magno rei
Christianæ bono veteres illos Patres æmulatus
antiquitatis tenebras deterfisti? factum est per
egregias lucubrationes tuas, ut Caij, Hegesippi,
Africani, Eusebij operosa illa nobiliaque volumi-
na perijisse minus moleste feramus. & quod ca-
put est insanas te Nouatorum substructiones ad-
motis Annalibus tuis quotidie eueritentem boni
omnes suspiciunt & admirantur. his accedat de-
beri tibi summo iure hæc ab eo, qui MARCO CON-
NELIO maximi exempli EPISC. PAT. qui se iam-
pridem totum suaq; tibi addixit, omnia debeat.
laudabit ille familiaris sui propositum, qui obscu-
ritati scriptorū suorum lucem clarissimam præ-
tenderit nominis tui. verum ne longiori sermo-
ne morer tua tempora, quorum etiam momen-
ta in vtilitatem publicam impenduntur, hæc
omnia me impulerunt, ut commentariolum
meum tibi dicarem, cui me quantus quantus
sum, iamdudum destinaram. tu me pro huma-
nitate tua patere in Clientum tuorum Album re-
ferri; ego vicissim quatenus licuerit dabo ope-
ram, ut non indignum omnino in Clientelam
tuam recepisse videre. Vale. Patauij.

INDEX.

A

Bsimbium marinum Isiacorum gestamen. 14. b.

Achelous. 15. b.

Achilles Tatijs quid de Crocodili dentibus. 20. b.

Accipiter quā ratione sacer. 26. b. 31. b. 36. b.

Aelianus reprehensus. 35. a.

Aeris vsus in sacris. 7. b.

Aegyptiorum Deorum signa gracilia & cur. 7. a. *compositis pedibus.* 26. a. *ad indigenarum similitudinem efficta.* 27. a. 28. a.

Aegyptiorum sacra plerisq; irrita. 2. b. 3. a. b. 6. a. *quando Romæ recepta.* 5. b.

Aegyptij primi signa Cælestia obseruauerunt. 3. b. *pastores ouium detestati.* 11. b. *cum feris vescebantur.* 4. a. *quid a Iudæis acceperint.* 16. a. *blæsi Aristoteli.* 26. b.

Aegyptus portentorum mater. 3. a. *in Aegypto Moyses detrectat sacrificare.* 3. a.

Agathodæmone s Dracunculi. 3. a.

Alexander Abonotichita. 39. b.

Allegoriæ Platoni improbatæ. 1. a. 30. b. *cur inuentæ.* 1. a.

Ammianus illustratus. 5. a. *reprehensus.* 25. a.

Animalia sacra. 3. a. *turbarum causæ.* 21. a. b. *interemisse capitale fuit.* 3. a. 39. a.

Anubis. 31. b. *numen cæleste, & terrestre, idē qui Mercurius.* 32. a.

Apices tortuosi, capreolatimque condensi. 5. a.

Apis quibus sacer. 18. a. 19. b. 20. a. *qua matre genitus.* 18. a. *quando ab Hebræis cultus.* 19. b.

Appuleius declaratus. 5. a. 42. a.

Aquæ effusio sollemnis in excitando Sarapide. 38. a.

Arnobius declaratus. 32. b.

Asinus Typhonis symbolum. 42. a.

Aspis Isis. 13. b. *sideribus quare comparata.* 25. a.

Astaroth Sidoniorum. 19. b.

INDEX.

B

- B** *Mal Sidoniorum.* 19. b.
Baculi in ade Isidis quare. 22. b. 23. a.
Bacis Taurus. 24. b.
Baris navis & mons. 36. a.
Barbatum monstrum. 40. a.
Blesi Aethiopes & Aegyptij Aristoteli. 26. b.
Blesitatis genera sex. 30. a. *hac quid.* 28. a. b
Boues quorum Dij. 19. b. *Bos fœmina.* 40. a.
Bybliorum luctus. 1. b.

C

- C** *Apra quæ Isidi in delicijs.* 9. b. *ab Aegyptijs culta.* 37. a.
Caprarijs honorem Mendesi habuerunt. 11. b.
Cal. Calcagninus. 14. b.
Camos idolum. 19. b.
Capillitium Isidis. 20. a.
Calathus Isidis Osiridisque capiti super impositus cur. 25. a.
Carpocratiani. 37. a.
Canopus. 38. a.
Cambysis Strategema. 38. a.
Canes in pompa Isidis. 40. b. *Memphytici.* 41. a. *Canes & Atercius*
ius synonymi apud Aegyptios. ibidem.
Cercopithecus sacer. 11. a.
Ceres eadem cum Iside & Luna. 17. b. 18. a.
Cicum. 14. b.
Cleomenis Alexandrini vafrities. 21. b.
Corona Teletarum e Palma folijs. 9. b.
Cornuta acies. 11. b.
Cocincensium Boues Dij. 19. b.
Crux ausata & quare. 9. a. *inter sacras litteras ubi & quando in-*
uenta. 9. b. 38. a.
Crocodilus Solis symbolum & cur. 20. b. *quibus sacer.* 21. a. *Crocodi-*
lus Typhon. b.
Cræsus quare Delphos Leonem aureum miserit. 23. a.
Crotalum a Sistro diuersum. 34. a.
Eucupha anis. 14. b. 15. a.
Cynocephalus flans. 23. a. 24. a. *eiusem docilitas.* 24. b.

Dagon

INDEX.

D

- D** Agon Phœnicum Deus. 19. b.
 Darij strategema. 19. a.
 Dij in animalia mutati, & cur. 3. b.
 Diabolus DEI æmulator. 16. a.
 Diana multimammia. 17. b. eius Templum Bubasti. 33. b.
 Diademata Regum Aegyptiorum. 23. b. DEI & sanctorum. 24. a.

E

- E** Neph Deus. 3. b.
 Ephesiorum Diana. 17. b.
 Ethnicorum officia. 38. b.
 Eumenuthis Canopi. 22. b. 38. a.

F

- F** Aria Ceres. 12. a.
 Fascini ficulnei, & Coriacei. 16. b.
 Fascini Icones. 17. a.
 Felis in cuius Dei peculio. 31. a. 33. b.
 Fluvij cornuti. 15. b.
 Fromo quid Christianis obiecerit. 37. a.

G

- G** Alenus & Iul. Pollux contemporanei. 29. a.
 Gnosfici. 37. a.
 Goropius notatur. 5. a. 7. b. 25. b. frustra a. Lipsio. 9. a.
 Gratia. 22. b.
 Gryps Solis animal. 15. a.
 Guil. Budæi sententia refellitur. 29. b.
 Gyraldus arguitur. 7. b.

H

- H** Asta Osiridis & Bacchi gestamen. 11. a.
 Harpocratis Sacerdotes Buti. 26. a.
 Heccate, seu Tithrambo 22. b.
 Herodotus declaratur. 23. a. 26. a.

INDEX.

Hirundines Isidis aues. 34. *b.*
Hircus. 11. *a.* 37. *a.* *biceps.* 40. *b.*
Hippopotamus. 41. *b.*
Nydia in Pompa Osiridis & Isidis. 38. *a.*

I

I *Bidis & Crocodili inimicitia.* 22. *a.* 39. *a.* *descriptio.* 38. *b.* *Man*
sio. 39. *b.*
Ignorabiles litteræ. 5. *a.*
Isis quæ. 1. *b.* 12. *a.* 2. *a.* 5. *b.* 7. *b.* *eiusdem Area, Ara, templum.* 5. *b.*
6. a. vestes multicolores. 10. *a.* *stella.* 16. *a.* *Cornuta cur.* 15. *b.* *man*
mosa. 17. *b.*
Ithyphalli 16. *b.*
Iuuenalis declaratur. 5. *b.* *reprehenditur.* 33. *b.*
Iul. Capitolinus illustratur. 15. *b.*
Iuppiter ab Iside ad gressum expeditus. 25. *b.* *Mundus vel mundi*
pars. 26. *a.* *eius oculus Sol.* 1*bid.* *Heliopolitanus.* 39. *b.*

K

K *Neph Thebæis Deus.* 3. *b.*

L

L *Anam Aegyptij oderant, & cur.* 11. *b.*
Leo sub Orithrono. 22. *b.* *cur.* 23. *a.*
Leonis vultu Sol. 32. *b.*
Leo cur ignem paueat. 35. *a.*
Leontopolis. 34. *b.*
Lectus Sphingopes. 39. *b.*
Loti flos magnifactus. 17. *a.*
Lupus Solis imago Delphis. 40. *a.*
Luna Androgyna, & Lunus Deus. 13. *a.*
Lucianus explicatur. 1. *b.* 16. *a.*
Lycius Apollo. Lycopolis. Licoctonos. 40. *a.*

M

M *Amme Isidis & Telluris.* 17. *a.*
Mammosa Ceres. 17. *b.*

Mar-

Marcianus Capella declaratur. 18. a. enscinditur. 20. b.

Malabares Boues venerantur. 19. b.

Melampus. 1. b.

Melchior Guilandinus arguitur. 7. b.

Mensa in Templis cui vsui. 7. a. 8. a.

Mendesius Hircus. 11. a. 37. b.

Mercurij fascinus. 10. a. Hircus. 11. b.

Meleagride aue Isidi ubi fieret. 22. a.

Memphis Taurus. 24. b.

Melilotus. 35. a.

Minuc. Fel. explicatur. 34. b.

Mnevis Bos. 24. b.

Moloch seu Melchons. 19. b.

Modius Sarapidis nota. 12. a. 16. a.

Mundus vti filius. 25. b.

Myseriorum taciturnitas. 4. b.

N

N *Augium Apidis. 35. b.*

Nephtys. 22. b.

Neryros, Neutos. 25. a.

Neurospasta. 17. a.

Nigredo in Tabula frequens. 10. a. b.

Niloticorum Broum cornua qualia. 19. a.

Nili alluio. 40. b. 41. a. Nilus Deus ibid. Nilus Osiris. 2. a. 24. b.

*Nili fetus. 35. a. Nilus Iuppiter Aegyptius. 41. a. Isidis lacrymis
auctus, ibid.*

Noë Arcam etiam hodie extare. 36. a.

Numerus septenarius sacer. 18. a. senarius. 20. b.

Numidica Isidis avis. 22. a. quid significaret. 22. b.

O

O *Beliscorum notas qui veterum interpretati. 5. a.*

Onuphis Taurus. 24. b.

*Orus. 22. b. 23. a. Spurius. 25. b. idem qui Bacchus & Priapus, ibid.
eius oculi Luna, & Sol. 26. a. in gemma qualis. 26. b. decum-
bens. 39. b.*

*Osiris qui. 1. b. 2. a. Isidis maritus, frater, filius. 2. b. cum triplici
pene*

INDEX.

*pene. ibid. eiusdem apex. 9. b. 10. b. testes. 16. a. b. etymon. 22. b.
idem qui Bacchus. 11. a. b.*

P

P *Alma folia in quos vsus. eadem Baïs. 10. a.
Pan Mendef. 11. a. eius victima apud Athenienses. 11. b.
Penis arrectus Osiridis, & Priapi quid sibi vellet. 12. b.
Persea Isidi sacra, & quare. 35. a.
Phœnicopterus Isiaca avis. 10. b.
Phallagogia, Phallophoria. 16. b.
Pictura Linearis quorum inuentum. 7. a.
Pictura Cryprica vnde. ibidem.
Pierius notatus. 14. b.
Plutarchi error. 41. b.
Pluuiale. 39. b.
Principia duo vnde. 21. b.
Prophetæ Apidis mento raso. 19. b.*

Q

Q *Vintilianus illustratus. 38. b.*

R *Ana Aegyptia. 14. b.
Reemphaam Caldæorum. 19. b.
Rituales Aegyptiorum Libri. 26. b.*

S

S *Arapis idem cum Osiride. 1. b. 2. a. Ioue, Aesculapio, Plu-
ne. 12. a. in Gemma. 2. a.
Satyrorum & Siluanorum consecratio. 17. a.
Scriptores rerum Aegyptiacarum. 4. a.
Scarabeus. 22. a.
Scorpius cui sacer. 41. b.
Serpens accipitriformis. 14. b. Isidis Aspis. 13. b. 14. a. b. Serpens
quorum cinctus, & corona. 12. a. apud quos sacra. 12. a. b.
Sistrum quale. 34. a.*

Sire-

INDEX.

Sirenes. 26. a.

Socrates Scholaſticus notatus. 35. a.

*Solis ad Lunam, & vice verſa, relationem nemo veterum non agno-
uit.* 20. b. *Sol Leonis vultu.* 32. b.

Sotbis ſtella. 16. a.

Sphynx. 35. b.

Spica Iſidi adtributa. 23. a.

Strabo improbatuſ. 36. b.

Suetonij locus expoſituſ. 6. b.

T

T *Abula noſtra vnde & qualis.* 6. b. *vbi nunc.* 1. a. 6. b. cu-
ius opus. 7. a. quid contineat. 7. b.

Theodoreuſ emendatuſ. 37. b.

Theodorus Gaza arguitur. 29. b.

Themis, Thermutis, Tiuhrambo. 22. b.

Thmuſ. 11. a.

Thoeb, Thoyt, Taaut. 41. a.

Tituli ſpecioſi. 37. a.

Tripoſ Accipitriſ. 36. b.

Typhon. 21. b. 41. b. 42. a.

V

V *Aticiniuſ Trimegiſti.* 4. a.

Val. Maximuſ illuſtratuſ. 15. b.

Veneriſ Cypriæ initia. 16. b.

Veſta. 22. b.

Vituli aurei Ieroboan vnde. 19. b.

Vpupa. 15. a. 22. b.

Vulturis penna. 23. a.

FINIS INDICIS.

.X. D. M.

GLi Eccellentissimi Signori Capi dell' Eccelso Consiglio di X. Infra scritti. Hauua fede dalli Signori Reformatori del Studio di Padoa, per relatione delli doi à ciò deputati, con giuramento cioè del Reuerendo P. Inquisitor, & del Circ. Secretario del Senato Gio. Marauaglia, che nel Libro Intitolato *Vetustissima Tabula Aenea de Sacris Aegyptiorum Simulacris celebrata & accurate explicata Auctore Laurentio Pignorio* da essi veduto & letto, non si troua cosa alcuna contraria alla Santa Fede Cattolica, Principi, & buoni costumi concedono licentia, che possi esser stampato in questa Città.

Dat. Die 3. Septembris 1604.

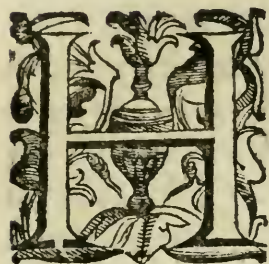
D. Lorenzo Loredan	{	Capi dell' Eccelso Consiglio di Diece.
D. Antonio Lando		
D. Zustinian Contarini		

Eccel. Cons. X. Secre.
Bonifacius Antelmi.

MENSE ÆLIIACÆ EXPOSITIO.

AD CAESAREM BARONIVM CARD.

C A P I.

HORTARIS me MARCE
VELSERE, V. Cl. ut Tabu-
lam illam puræ putæ antiqui-
tatis insigne monumentum,
quam VINCENTIVS Man-
tue DVX, e Petri Bembi
Card. Museo translata iam diu domi habet, di-
ducto quo obducitur antiquissimæ Historiæ Linteo, &
in bono explicationis lumine quatenus licuerit collo-
catam, publice conspiciendam proponam. periculo-
se plenum opus aleæ (ita cum Lyrico vate dicere
liceat) tractari iubes, tractabitur tamen in tuæ
spem gratiæ, quam etiam si discupere me dixerō,
miro tamen quo eius teneor desiderio vix fecero sa-
tis. rem igitur aggrediar optimis auspicijs tuis; eius-
dem Tabule simulacra non ἀλλυογίμῳ, sed ad ve-
terum narrationum fidem pro viribus expositurus.
odi enim ego si quis alius nimias illas, & a pro-
posito plerumque alienas huiusmodi rerum interpre-
tationes, quas in confirmationem labantium Fabu-
larum Platonici, Præceptoris dogmatum parum
memores, inuexerunt: satiusque duxi ignorationem

Euseb. lib. 3.
de præpar.
Euang. c. 3.
Li. 2. de
Repub.

A fateri

MENSÆ ISIACÆ

fateri, quam erudito Lectori fastidio esse. Vicumque res sit tuum erit Vir Cl. si quid peccatum agnoveris ignoscere primum; deinde cogitare me oneri, quod longe viribus meis impar imposuisti ferendo non esse. ut enim sileam rei propositæ difficultatem eam esse, ut per L. & amplius annos hæc siparia sibi explicari frustra peroptauerint Philologia amatores; torquent me profecto veterum Auctorum varia, & distractæ sententiæ, quibus Aegyptiorum de Religione commenta ita exagitantur, ut consistere nullo modo queant. apud Herodotum Isis eadem est quæ Διμήτηρ, idest Ceres Osiris idem qui Bacchus. Ideo placuit nonnullis Melampodem Amythaonis ex Aegypto in Greciam mysteria transtulisse. apud Diodorum Isis cum Luna, Cerere, & Iunone: Osiris cum Sole, Sarapide, Dionysio, Plutone, Ammone, Ioue, Pane in unum veluti corpus rediguntur. Servio, & Macrobio Isis, Terra, vel Natura rerum est; Osiris vero cum Adone, & Atide Sol, & hoc ex intima Aegyptiorum Theologia; legimus enim cultum fuisse apud Alexandrinos quoddam simulacrum, quod Osiridis, & Adonidis nomine venerabantur. idem apud Amathusios notavit Stephanus. immo & Byblii ambigebant utrum quotannis rite lugerent, Osirin videlicet an Adonin. Plutarcho Osiris, Pluto, Bacchus, Sarapis, Apis, Oceanus, Sol, Sirius idem Significant nomen: Isis, Minerva, Proserpina, Luna, Thetys nomine dissident, re non item. Appuleio Isis, Deum mater,

Lib. 2. Cedre
no idem vi-
sum.

Refert Cle-
mens in Pro-
trept.

Lib. 1. cap. 2.

VIII. Aen.
ia si.

Saturn. lib. 1.
cap. 21.

Suidas in
ἱεροῖς.

Lucianus de
Syr. Dea.

De Iside, &
Osir.

Lib. 11. Me-
tam.

ter,

ter, Minerva, Venus, Diana, Proserpina, Ceres, Iuno, Bellona, Hecate, Rhamnusia unicus ^{Αἰώνιος} multiformi specie (ne ab eius verbis ab eam) nomine multijugo appellantur; ut non immerito a quibusdam Isis ^{Μυρίωνες} fuerit dicta. Heliodorus cum Plutarcho arcanum quidpiam prodit, Nilum Osiridem, Terram Isidem esse. Statius Titana, Phœbum, Osirin, Mithran eosdem canit. Marcianus Capella Solem, Serapin, Mithran, Ditem, Typhonem, Aryn, Ammonem, Adonin unica nomenclatione differre asseueravit, Galibi, Soli Lunæque diuersitatem gentium innu-mera vocabula sociasse affirmat.

Plutarch. de
Isid.
Lib. 9.
Aethiop.
Lib. 1. The-
baid.
Lib. 2. de
Nupt. Phi-
lol.

Lib. 8. de
Nupt.

Hosce Scopulos, ut euaderent fuerunt qui Sara-
pidem, & Isidem in Gemmis ita scalpendos cu-
rarent.

Vt non ab re Capuæ legatur in antiquo marmore.

TE. TIBI
VNA. QVÆ
ES. OMNIA
DEA ISIS &c.

MENSÆ ISIACÆ

*Præterea, quod talia inquirenti maiores tenebras
offundere possit, non liquet utrum Osiris fuerit Isidis
maritus an frater vel filius. Diodorus enim, &
Marcianus maritum, Plutarchus fratrem & ma-
ritum, Lactantius, & Minucius felix filium, Eu-
sebius maritum, fratrem, & filium fuisse scribunt.
quod si animaduertisset Gyraldus Lactantium ap-
pellantem Osirin Isidis filium non reprehendisset.
huius controuersie vestigium extat in antiqua gem-
me scalptura, in qua Osiris cum triplici pene ad
Pamilitia indicanda, de quibus Plutarchus; digi-
to ad os admoto ac si Osiris, Orus, & Harpocrates
ijdem essent.*

*Accedit sacrorum istiusmodi iure merito iam
pridem memoriam euanuisse; tum quia DEVS
Opt. Max. DEVS Zelotes ea mirum in modum
oderat; tum quia reliquis nationibus risui potius
hæc, quam venerationi fuerunt. Ciceronem audia-
mus, qui Aegyptiorum in hoc genere dementiam,
Aegyptiorum imbutas mentes prauitatis erroribus
Aegyptiorum superstitiones cum stomacho, & risu
non semel recensuit. Iuuenalis non magis acriter,
quam vere cecinit.*

Quis

Lib. de Nupt.
Phil. &c.

Lib. 1. c. 21.
Lib. 3. de præ-
par. Eu. c. 3.
Syntagm. 8.

Lib. 1. de
Nat. Deor.
Tuscul. 5.

Sat. 15.

EXPOSITIO.

Quis nescit Volusi Bithynice qualia
demens

Aegyptus portentâ colat ?

Quid Græci senserint exponent nobis Aelianus ,
& Max Tyrius. ille Aegyptiorum cultum multipli-
ci , & vario risu exceptum tradit : hic detestatur

Lib. 12. hist.
an. cap. 5.
Serm. 38.

Aegyptiorum numinum *κατ'εἶδος* , quod illorum sit
ἀγίων δὲ ἢ θεοπέων, αἰσχροῦ δὲ ἢ ἡμῶν . Plutarchus ip-

se , qui elegantissimo libello conclamata super-
stitionem in vitam reuocare conatus est , verita-
tis fidiculis tortus negare non potuit totam pæne hu-
iusmodi sacrorum rationem sannis , & irrisioni obie-
ctam fuisse , & sane quis a risu abstinuisset ? cole-
bant enim bestias fere omnes , quas portentorum ma-
ter Aegyptus alebat . in his & Serpentes , & Dra-
cunculos , quos illi Agathodæmonas vocabant . hæc
sacra (ut ipsi dicebant) animalia eo studio venera-
bantur , ut cum admiratione dixerit Cicero firmiores

Li. 1. de Nat.
Deor.

apud Aegyptios opiniones esse de bestiis quibusdam
quam apud Romanos de sanctissimis Templis , &
simulachris Deorum . ita prorsus , & sine amplifi-
catione fuit : Canem , Accipitrem , Felem , Ibin ,
Crocodilum & alia huiusmodi si quis violasset capi-
te plectebatur . cuius rei præter alia sexcenta extat
illustre testimonium Moysis in Aegypto sacrificare
deirectanus , quod si (inquit) mactauerimus ea ,
quæ colunt Aegyptij coram eis lapidibus nos obruent.
& hoc fundamento nitebatur iusta & legitima Io-
sephi contra Apionem ratiocinatio, Orbem Terrarum

Exo. cap. 8.

Lib. 2.

MENSÆ IISIACÆ

Lib. 4. de ab-
stin. ab esu
carn.

si Aegyptiorum sacra suscepisset, breui bestiarum
plenum, inanem hominum futurum. conabantur
quidem ipsi velamento mysteriorum insaniam obte-
gere, dicentes (ut ridicule Porphyrius philosophatur)
diuinitatem non per hominem tantum, sed & per
omnia animalia pertransiisse.

IV. Georg.

Deum namque ire per omnes
Terrasque, tractusque maris, cœlumque
profundum.

Digna utique res, quam & Lucianus in Her-
motimo rideat, & alibi non semel insectetur. ut
hinc sequi videatur

Iuuenalis.

Porrum & cœpe nefas violare & frangere
morso.

Ita ut exclamare libeat.

O sanctas gentes, quibus hæc nascuntur in
hortis

Numina!

Lucian. de fa-
crif. & alij.
Idem de A-
strol.

Fabulabantur præterea Deos in animalia muta-
tos metu, & ut cogente Typhone quibus adjicias
licet (ut Varrus Vibiam sequitur) insigne commen-
tum, cultos videlicet Arietem, Pisces, Hircum.
Apin quod huiusmodi signa in Cælo primi Aegyptij,
obseruassent. ad hæc alenda sumptus vniuersi sup-
peduabant exceptis Thebaidos incolis, qui nullum
mortalem Deum esse censebant, sed Enephe, seu
Knephe Deum immortalem venerabantur, hæc fe-
stis diebus, Fanis, sacrarum epularum appositione,
Sacrificijs, & sepulchrorum molibus dignati sunt.

Plutarchus.

Theodoret.
serm. 3.

ut Theodoretus præter alios testatus est, huc autem Lib. 3.
 pertinet quod Herodotus notat Aegyptios cum feris
 vesci contra omnium mortalium institutum. faceisse
 negotium postremo perisse magnam illam scripto-
 rum turbam, quibus hæc posteritati tradere cura fuit,
 quorum nomina hic ut e naufragio tabulas, colli-
 gere operæ precium duxi. agmen in primis mihi
 aget Hecateus Abderita, mox Ptolemeus & Ascle-
 piades ambo Mendesij, Eudoxus, Aristagoras,
 Manethon, Hermæus, Cheremon ille Stoicus, Ap-
 pion Polyhistor, Philarcus, Leo Aegyptius, Deme-
 trius, Lynceas siue Lynceus Naucratis, Hellenicus
 & Ammianus Marcellinus in gestis Hadriani,
 & Seueri Principum, quæ magno historiæ malo pe-
 rierunt. his fortasse annumerandi Andron Alexan-
 drinus, Apollonius, & Ister; alijque quos ociosus
 lector facile adnotabit. horum omnium alicubi la-
 tentia fragmenta ad nos euaserunt, quæ nocti huic
 nostræ illumi, & nubile creperi nescio quid luminis
 attulerunt. vere enim in Asclepio varicinatus est
 Mercurius ille Trismegistus, o Aegypte Aegypte
 religionum tuarum sole supererunt fabule, eaque in-
 credibiles posteris tuis. atqui dicet aliquis integri
 quidam è scriptoribus ad nos usque peruenerunt fa-
 teor id quidem, & ingenti Dei beneficio accidisse cre-
 do, ut præ oculis homines haberent in quas tenebras
 inciderint illi diuinarum rerum illustri splendore de-
 stituti verum plerique horum auctorum ea supersti-
 tione, quæ tunc animos hominum imbuerat impediti,
 mysteria

Plutarchus.
 Suetonius
 Augusto. Sui
 das Heraisco.
 Euf. de prep.
 Eu. lib. 10. c.
 3. Diog. La-
 ert. in Pro-
 hem. Ioseph.
 lib. 1. cont.
 Apion. Theo-
 doret. serm.
 3. Gell. lib. 5.
 cap. 14. Ter-
 tull. de co-
 ro. Mil. Athe-
 ne. lib. 15. &
 13. & alij cō-
 plures.

Cap. ix.

MENSÆ ISIACÆ

Lib. 3. Cap.

mysteria silentio involunt; inter quos Herodotus, Diodorus, Heliodorus, Pausanias, & Appuleius. mystis namque peculiaris indicta fuit taciturnitas, quam si quis soluisset improbus instabilisque censeretur. Horatius.

— vetabo qui Cereris sacrum
Vulgarit arcanae, sub iisdem
Sit trabibus, fragilemque mecum
Solvat Fascelum.

*Huius silentij ea causa erat, quod hæc vel turpia vel crudelia essent, qualia Eleusinia, Tessinuntia, Adonia, Isiaca, Bacchanalia, Ithyphallica, Omophagia, & Mithriaca fuerunt, quæ exagitare consueverunt Ecclesiæ Christianæ indefessi Prædicatores Iustinus, Hieronymus, Augustinus, Ambrosius, Cyprianus, & alij, a quibus pete mi lector si tenebras illas cum magno fructu pietatis, & eruditionis discutere lubet, hæc instituti mei remoras consulto recensui ea mente, ut siquid *πολυστορίας* studiosi per me profecerint Deo Opt. Max. acceptum ferant: si vero, quod proclivius est, longe secus acciderit, voluisse me tamen constet rei obscuræ, & pene dixerim desperatæ lucem & medicinam orationis afferre, qui conatus, nisi me *φιλανθία* fallit, laudem aliquam apud posteros saltem promerebitur.*

CAP. II.

Fuerunt qui hanc Tabulam inexplicabilem esse Appuleij auctoritate firmare conarentur. sed fefellit

lit eos Appuleius , qui ita scribit , de opertiis adyti
 profert quosdam libros litteris ignorabilibus prænota-
 tos , partim figuris cuiuscemodi animalium concepti
 sermonis compendiosa verba suggerentes : partim no-
 dosis , & in modum rotæ tortuosis , capreolatimque
 condensis apicibus a curiositate profanorum lectione
 munita . non erit opinor qui hæc verba ad aliud ,
 quam ad litteras trahat , cuiusmodi in Tabula ipsa ,
 & alibi plurimas videmus ; quæ tamen tunc tem-
 poris doctis ignorabiles non fuerunt , sed a curiositate
 tantum profanorum hominum egregiæ munitæ , alio-
 quin qui potuisset impostor ille Appuleium monere ,
 ut pararet , quæ forent ad usum Teletæ necessario præ-
 paranda ? ut missos faciamus Strabonem , Plinium ,
 & Ammianum obeliscorum quorundam Notas in-
 terpretantes ; quos tamen omnes Goropius suggillat , sed
 quam recte ipse viderit . in hisce litteris explicandis ,
 quas modo in Tabula expressas monui , operam per-
 dere nolui : in eo Agro , quem ego primus (ni fal-
 lor) satis proscidi ; meßem alijs relicturus . acute
 namque monuerunt Pæni Agricola m allidi cum va-
 lentiore , quam ipse sit Agro colluctantem . erit forsan
 aliquis , cui & maius otium , & studium acrius
 & doctrina subtilior suppetant , qui hosce griphos in-
 terpretetur . mihi neque Notas (paucis exceptis)
 agnoscere , neque sensus abditos expromere datum
 fuit . potuissem quidem ex ingenio multo cum labo-
 re , paucis cum fructu aliquid comminisci : sed quis po-
 stea recepißet illum , qui notas duxerat ita sensisse ?

Lib. 11. Me-
 tam
 Ignorabiles
 vocat, & Am-
 mian. lib. 22.

Lib. 17.
 Lib. 26. c. 8.
 & 9.
 Lib. 17.

MENSÆ ISIAE

at Horapollō, dicit aliquis libello peculiari, Clemens
 Alexādrinus & alij præiuerunt. utatur per me qui
 volet: sentiet enim, quod & vidit magnus vir A.
 AUGUSTINVS, non magis eos huic rei quam tra-
 ctamus conducere, quam versus aliquot Plauti ad
 vetustam Pænorum linguam expediendam. utque
 in semitam redeamus notandum est Aegyptiacam su-
 perstitutionem exagitatam licet, & sapientum coniu-
 melijs vexatam per Orbem fere vniuersum diffusam
 fuisse. adeo ut vere scripserit Diodorus ubique fere ter-
 rarum Isidem cultam, idque propter manifestas eius
 morborū curationes (tales miseris officinas obtrudebat
 Diabolus) cui testimonio adiungimus nummū æreum
 Claudij Imperatoris in quo Isis cum Sistro, & Si-
 tula inscribitur SALVS AVG. ad hæc nauigantium
 tutela credebatur, ventorumque Domina. Iuvena-
 lis de votuiis Tabellis.

— Pictores quis nescit ab Iside pasci?

Colebatur in Græcia passim, in Asia Smyrna,
 in Phœnicia Bybli, in Libya Cyrenis, in Germa-
 nia apud Sueuos, in Lusitania apud Bracar Augu-
 stanos. Romæ profecto diu iactata sacra manse-
 runt tamen. Anno siquidem Urbis DCXCVI.
 Piso & Gabinius Coss ex Urbe eiecerunt, ut nar-
 rant Arnobius, & Tertullianus. Anno DCC:
 fana Isidis, & Serapidis ex S. C. solo æquata
 sunt. post septem annos Aruspices omnia eorundem
 Tempia demoliti sunt. quinquenio transacto irrepserā
 hæc sordes in purgamentorum huiusmodi sentinam

nisi

Dial. 4. de nu-
 min.

Lib. I. cap. 2.

Sat. 12. vbi
 Vet. interp.
 Tibull. lib. I.
 el. 2. Lucian.
 in Dial. Noti
 & zephyri.
 Pausanias,
 Aristides.
 Plutarchus.
 Herodotus
 lib. 4.
 Cornel. tac.
 de mor.
 Germ.
 Smet. Infet.
 Antiq.
 Lib. 2. adu.
 Gent.
 Apologet.
 cap. 6.
 Dio lib. 40.
 42. 47. 54.

nisi M. Agrippa Aedilis anno DCCXXXII. extra pomerium receptas eliminasset: vetuissetque in Vrbe, & Suburbano intra D. passus consistere. expulit postremo Senatus Tiberio imperante: exinde tamen tanquam ruptis obicibus in urbem superstitionum Asylum nefaria hæc sacra agmine facto irruperunt. ita ut non solum de plebe homines, sed & Imperatores veluti Commodus, & Caracalla, & Alexander Seuerus manus dederint. hinc apud Rufum, & Victorem Urbis æternæ Topographos Area Isidis Aeliana, Ara Tempia, & Aedicula eiusdem: Isis patritia, Vicus Isidis, Isæum, Isis Athenodora, Aedes Isidis. apud recentiores Isañ Metellianum, Templum Isidis & Serapidis prope Oui le, cuius videntur meminisse Iuuenalis, & Appuleius nomine Isidis Campensis. hinc Plinij quærela Harpocratem, statuasque Aegyptiorum numinum in digitis Viros quoque portare incipere. laborauit enim semper culius hic infamia quadam peculiari, cuius testis erit Augustus, qui Apin, adorare noluit, quod se Deos non Boves adorare diceret. ideoque notat Seruius in fine octauæ Aen. ad illud.

Tacit. lib. 2. Annal.

Aelij Lamprid. & Spartianus.

Panuin. in Vrbe.

Sat. 6.
11. Met.
lib. 33. cap. 3

Dio lib. 51.

Omnigenumque Deum Monstra ———

Hæc sacra sub Augusto nondum Roma recepta fuisse. lenocinia, & mollities præter cetera obiectabantur, ut de Paullina illustri fœmina legimus, quam perditus amator obtentu religionis polluit. quod & actiuatum innuit Iuuenalis.

Ioseph. lib. 11. Antiq. cap. 47.

Sat. 6.

MENSÆ ISIACÆ

— iamque expectatur in hortis
Aut apud Isiacæ potius sacraria lenæ.

Cap. 12.

In Octauio.

*Et Suetonius Othone, inter alia mollitiei, & ef-
feminati animi signa illud refert, in Linthea religio-
saque veste sacra Isidis propalam celebrasse. ve-
rum non deerant muliercule superstitionibus indul-
gentes, & viri cupidi rerum nouarum, qui ut ait
Minucius Felix non magis Isidem, quam ceparum
acrimonias; nec Sarapidem magis, quam strepitus
per pudenda corporis expressos extremiscerent. hinc
religioni ridendæ accessit fauor. hinc Tempła, signa
Donaria, Gemmæ calatæ, lapides inscripti. nec
aliunde Tabula hæc nostra, quam præ manibus ha-
bemus. ea Romæ incidit in manus magni Viri
PETRI BEMBI Cardinalis, seu ex PAVLI III.
Pontif. Max. munere, seu quod alijs placet ex
Orci faucibus, e manibus videlicet Fabri ferrarij,
qui illam in Borboniana Urbis direptione compara-
uerat, precio extorta. nunc in preciosa Pinacotheca
Serenissimi DVCIS MANTVÆ inter illustrium Pi-
ctorum monumenta adseruatur. ærea tota est, eius-
dem latitudinis cum impresso typo, quam AENEAS
VICVS industrius ille sculptor viriculo ita affectus
est, ut non tam simile ouum ouo sit: archetypa ni-
gro veluti encausto, quod atramento sculptor expres-
sit, & tenuibus argenti bracteis passim obducitur,
& superuestitur, quas inspectori ob oculos ponere mi-
hi consilium non fuit, ne in re non admodum fa-
cili tempus tereremus. quid enim Lectorem iuuat si
dixe-*

dixerimus nigras illas foliorum tesseras argenteis interstinctas esse? & patorem illum inter bubula cornua in media regione, in quo testes Osiridis cestrocator delinearit, argenteum esse cum multa adhuc supersint eius generis monenda. artificem Tabula non valde doctum sapit Aegyptium videlicet, factumve ad Aegyptiorum normam, quorum studium in id magis incumberebat, ut picturas miras exprimerent, quam ut venustatem affectarent. gracilitatem corporum excusavit Pierius ea ratione, quod Lib. 49. innuere vellent DEI naturam spiritu non corpore constare. ut cumque sit ex his imperitis delineationibus non male quorundam sententia apud Plinium lib. 35. cap. 3 confirmatur, linearem Picturam Philoclis Aegyptij inuentum esse: cum hisce convenire videatur, quod de infantia Picturae narrat Aelianus, adeo li. 10. de var. indocte Pictores tunc temporis penicillum tractasse, hilt. ut adscribere nomina rerum necesse haberent. digna res utique, quā & Thebani pecunia multarent. & Aelian. lib. 4. var. histor. hunc primum manasse censeo ego Picturas illas, Lib. 7 cap. 5, quas Vitruvius tantopere exagitat, quasque nostri in Cryptis Romae inventas GROTTESCHE appellarunt, & aude arripuerunt. fuit autem Tabula haec, nisi mea me fallit sententia, sacra Romae Templi alicuius Mensa, quae ex Macrobio, & Festo Are, & Puluinaris loco erat, in qua epulae, stipēs, & libationes reponebantur, & Sacella praeterea Deorum. fuerunt haec Mensae quandoque aureae, vel argenteae; & quidem inscriptae apud Graecos, ut no-
tant

Li. 4. Saturn;
cap. 11. Fest.
Mensa.
Dio lib. 39.
Val. max. lib.
1 cap. 2. Cic.
lib. 3. de Nat.
Deor. Arist.
lib. 2. de re
fam.

MENSÆ ISIACÆ

tant *Aristoteles*, & *Val. Maximus*. sollemnes

De Harusp.
resp.
Festus Acie-
ris.

lib.34.cap.3

Mensas appellat *Cicero*. area est hæc nostra ideo for-
san quod æris usus in sacris maxime probaretur. cul-
tros enim. secessitas, secures, & pateras areas ple-
rasque nos vidimus. & quod magis placet, *Plinij*
testimonio prisci limina ac valuas in Templis ex ære
factitauerunt. qua fortasse de causa *Camillo Sp. Ca-
ruius Quæstor* crimini obiecit, quod arata ostia ha-
beret in domo. *Cortinæ* insuper, *Lychnuchi* pensi-
les, & signa Deorum in Templis ex ære omnia
conspiciebantur. continet vero sacra hæc *Mensa Isi-*
dis præcipue mysteria, cui in *Auctarij* vicem adijun-

Hierogl.
Lib.7.

Lib. I.

cti sunt *Osiris*, *Orus*, *Anubis*. *Goropius* nimis re-
conditas Origines sectatus hæc improbare videtur: at
res ipsa loquitur. ideo autem *Isis* in præalto *Solio*
Mensa umbilicum, occupat, ipsa enim ut vide-
tur innuere *Diodorus* magis quam *Osiris* culta est.
& hinc factum videtur, ut *Isidi* prius, quam *Osi-*
ridi initiaretur *Appuleius*. & fidem facit sacrato-

Plutarchus.

rum uniuersalis denominatio, quos *Isiacos* passim ap-
pellatos reperiatis. ut *Sileamus* *Isidis* simulachra fre-
quentius, quam *Osiridis* promi solita, & magis con-
spicua fuisse. at *Melchior Guilandinus* (ut tu me
per epistolam olim peramanter monuisti *MARCE*
VELSERE) censebat hanc tabulam vix aliud, quam
Aegyptiorum leges pandere. huius sententiæ id co-
lumen fuit, quod *Leges* in æs inciderentur. Ego
ad eruditum Lectorem prouoco, qui religiose iudica-
bit an quicquid in æreas *Tabulas* incisum est id con-

In Comen-
tar.de Papy-
ro.

tinuo

*tinuo Lex sit, me ut ut alij sentiant ne nunc quidē
pœnitet eius, quam adduxi interpretationis. men-
sam enim Deorum in ædibus sacris agnouit & Var-
ro. & Delphica illa apud Plinium, Minerva ana-
thema æris antiqui huc pertinere videtur.*

Li. 4. de L. L.
Plin. lib. 7.
cap. 15.

C A P. III.

*Placuit mihi semper aureum illud, & pro-
bum dictum.*

*Amittit merito proprium qui alienum ad-
petit.*

*Gloriari enim alienis bonis perinde esse duxi, ac
se nullius precij hominem fateri. apage Polypi fu-
rax, & subdolum ingenium, qui non nisi quando
aliena non suppetunt proprijs flagellis vesci solet.
me mea Paupertas, & nunc, & in posterum alet,
& quid quid è scrinijs meis in lucem conspectumque
hominum prodibit, id e penu meo; non ex aliorum
compilatis cellarijs prodibit. siquid amicorum libera-
litas adiecerit (vi factum gaudeo) illaudatum mini-
me relinquam; verbis saltem, quando re non licet;
magnis eorum in me meritis satisfactorius. egregie
enim profecto magnus scriptor testatus est, obnoxij
animi, & infelicis ingenij esse deprehendi in furto
malle, quam mutuum reddere, ex quo capite quis
non oderit in eptas illas Grammatici hominis voces,
iactantis litteras secum natas, secum interituras?
Ego quidem omnibus his, qui me iuuerunt infinitas
habeo*

Plinius i præ-
fat. histor.
natural.

Sueton. de il-
lustr. Gram.
in Remm.
Palæm.

MENS Æ ISIACÆ

*habeo gratias , quod reconditas , & magno sumptu
 quasitas copias liberali manu obtulerunt , unde nos
 uti e fontibus aquam haurientes , & ad proprium
 hoc herediolum traducentes , feraciores , & expeditio-
 res habuimus ad disserendum facultates , tibi pri-
 mum MARCE VELSERE Clarissime vir , & in-
 ter precipua seculi ornamenta numerande , qui lan-
 guentē sepe numero commouisti , iacentem excitasti ,
 & auctoritate qua plurimum apud me potes perui-
 cisti tandem , ut manum de Tabula aliquando tol-
 lerem. NICOLAO dein FABRICIO Chalasij Do-
 mino, natalium splendore, & recondita eruditione il-
 lustri adolescenti , qui non modo insignes , Antiqui-
 tatis reliquias, quibus instructissimus est , in meum,
 & studiosorum usum munifice contulit , sed etiam
 aliorum Musæ ut paterent sedulo curauit . eius di-
 ligentia factum est , ut non modo Venetijs FRID.
 CONTARENI D. MARCI PROC. & IOHANNIS
 MOCENICI Illustrissimorum Virorum præclarissi-
 ma , nummorum , & gemmarum ^{nummorum} mihi in
 promptu essent sed & Romæ ornatissimi viri LAELII
 PASCHALINI ^{negus à μαλθεας} , cur enim hoc nomine
 non appellem bonæ copię diuitem thesaurum , de quo
 nobis Numismata, Gemmæ , Sigilla rara omnia ,
 insigni humanitate suppeditata sunt ? eidem FABRI-
 CIO acceptum ferri debet omne id quod e NATALI-
 TII BENEDICTI preciosis oculis euulgamus . e qui-
 bus Auctario nostro cum robore, & incremento spiri-
 tus accessit . ea enim omnia , quæ ad illustrandam
 Epiphanij,*

Epiphaniū, Irenei, & aliorum Patrum historiam
 Sectarios antiquos exagitantem attulimus, inde
 profecta sunt. His omnibus in solidum si non pares
 at pro meo tamen studio debitas gratias, meritaſque
 habebo ſemper, referamque pro viribus: bona Lectorum
 ſaltem nomina delegando, qui ſcientes per quos
 profecerint, id æs quod ego ſoluendo non ſum bona fi-
 de perſoluant. Ingenua hæc & liberalis debiti con-
 feſſio Viris optimis, qui res magis quam ſpecioſa
 verba ſpectare conſueverunt, abunde faciet ſatis.

His explicatis ad Tabulam accedamus, quam
 in tria ſegmenta, & limbum ambientem partiemur.
 ſectionem primam inchoat Oſiris, in quo notanda
 videtur anſata Crux, & digitis apprehenſa. cuius
 Crucis uſum cum Geropius acute peruiſiſſet, euer-
 tere fruſtra conatus eſt vir doctiſſimus in ſuis Li-
 bris de Cruce. & hunc ſalutaris ſigni typum non in
 obeliſcis tantum, ſed & alibi ut in antiquo lapide
 apud Cl. Virum IOH. VINC. PINELLUM excu-
 ptum vidimus. fuit autem is ferrei coloris, & craſ-
 ſitudinis digitalis, quam tenuis candida linea am-
 biebat. huius ectypon ad amuſſim expreſſum alias
 etiam proſuturum hic damus.

Lipſ. lib. 1.
 cap. 8. in No-
 tis.

MENSÆ ISIACÆ

Lib. 9. hist.
cap. 10.

Ceterum hæc illustrantur ea, quæ apud Socratem est narratione. cum enim (inquit ille) Sarapidis Templum spoliaretur, & in sacris, ut vocabant, litteris, Crucis figura inuenta esset, ea res in disputationem venit. Christiani enim, quibus Notarum periti adstipulabantur, Crucem CHRISTO adiudicabant: Ethnici vero commune quidpiam CHRISTO cum Sarapide esse impie contendebant. iuratus est causam suam DEVS: plurimi eorum, quos diabolus deceperat CHRISTO nomen dedere, & Trophæum Passionis, Crux triumphalis notatis frontibus refulsit exinde. Sequitur ite Osiris bisulcum animal quoddam veluti conficiens, caprini fortasse generis, capras enim fœminas tradit Aelianus Copti Isidi in delicijs esse; mares autem immolari. Apex ille, seu Tutulus Osiridis capiti impositus accedit non nihil ad eam Teletarium coronam, cuius meminit Appuleius in hæc verba, æ

Lib. 10. hist.
cap. 24.

XI. Mæ

manu

manu dextra gerebam flammis adultam facem, & caput decore corona cinxerat Palmæ candidæ folijs in modū radorum profistentibus. consueuerunt enim & hodie Palmæ folia ita plicari, ut calathos, flabella, & alia huiusmodi utensilia palmea non semel videamus. Et olim apud Aegyptios monachos plecta, seu habenæ ad canistra conficienda, Psithiaque seu tegetes ex eadem parabantur. usu (ni fallor) inuecto ab antiquissimis eiusdem regionis Sacerdotibus, qui ut Cheremon refert, cubilibus ex Palmarum virgultis intextis utebantur. Palmas ipsi voce vernacula B A I S appellabant, quæ vox Horapollini animam significat. soleas præterea ex huius arboris folijs perfectas Isidi tribuit Appuleius: ut ex his omnibus detur intelligi sacram arborem fuisse, & mysticis rationibus insignem. Isidem proxime referri censeo ego, cuius vestimentum iam pridem expressit Madaurensis scriptor his verbis, quæ semel retulisse sufficiet. Sed Antistites sacrorum proceres illi, qui candido lineamine cinctum pectorale adusque vestigia strictim inieci, &c. niger autem ille Galerius tenuibus argenti notis exornatus ad eas Isidis vestes referri potest, quas multicolores notauit Plutarchus, ob lucis tenebrarum diei noctis, vitæ Mortisque discrimina, quæ omnia Isidem moderari testatur. Et quidem in Tabula vniuersa nigror hic maxime cõspicitur argento fere semper discretus. qua mente Appuleius eidem pertextam discolorum, & pallam nigerrimam adsignauit. post Isi-

Ioh. Cassia.
coll. 18. c. 15.
& Ciaccon
in Notis.
Apud Por-
phyr. lib. 4.
de abstin.

Lib. 1. c. 7.

MENSE ISIACÆ

dem Osiris perpetua fere serie spectatur, cuius Apicem (seu Metam manis) pinnae duae Accipitris forte vel Ibis conficiunt: adiecta plana illa rotunditate, & fulcris dextra, leuaque insurgentium viperarum. Paulo diuersum spectamus in Sarda apud NIC. FABRICIVM cuius hic Prolypon habes:

Ceterum Iconem hanc præ oculis videtur habuisse Heliodorus lib.6. Αἰθιοπικῶν. 1909. scribens ὡς οὐκ οὐκ δὲ θεῶν, ἐπεὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἱεροῦ εἰδὼς πάντων ποικίλοντες, τῆς φαντάσεως αἰτίας καὶ νομίζου. Ex quo præter cetera discimus Phœnicopterum Isidi in delicijs fuisse. neque officie alarum nigredo religionis gratia (ut ego censeo) nullibi non affectata. Goropius tamen Symphalidem autem esse censeat, quam Hercules ostenter: recte ne an secus aliorum esto arbitrium. Phœnicopteri meminerunt Plinius, Martialis, Iuuenalis.

Lib. 5. Hic-
rogl.

Lib. 10. c. 48.
in Xenijs.
Sæc. II.

Et Scythicæ volucres, & Phœnicopterus ingens.

Ad Iuvenalem porro notat antiquus interpres; autem esse, quæ habeat pinnae colore Phœnicio, & rostrum incuruum & prolixum: in aquis degere, in Africa abundare. hæc omnes insigniores notas referebat Phœnicopteri ad vinum expressum exemplar,

quod

E X P O S I T I O. 11

quod vir magnus VLYSSES ALDROVANDVS ad
FABRICIVM transmisiſit . gerit autem Osiris ha-
ſtam ſibi cum Libero Patre communem , de qua ita
Macrobius , colitur etiam apud Lacedæmonios ſi-
mulachrum Liberi Patris haſta inſigne non Thirſo .
ſed cum thyrſum tenet , quid aliud quam latens te-
lum geritur , cuius mucro hedera lambente protegi-
tur ? at Osirin Bacchum eſſe & paulo infra oſtende-
mus , & ante nos probauit Plutarchus in de Iſide ,
& Ofiride . qua ratione Antonius apud Dionem
Σεισις uxi Διονύσιος appellabatur . quod nec Auſonium
latuit canentem de ſigno Liberi Patris .

Lib. 1. Saturni
cap. 19.

Lib. 50.
In Myobala
bo.

Ogygia me Bacchum vocat ,
Osirin Aegyptus putat .

Hunc ab Iſide discriminat Cercopithecus ille ſa-
cer , cuius præter Iuuenalem meminere Lucianus in
Concione Deorum , Prudentius in Romano marty-
re , & aduerſus Symmachum .

Sat. 15. Le-
gendus præ-
ter ea Secra-
tes hiſt. trip.
lib. 9. c. 27.

Iſis enim & Serapis & grandi Simia cau-
da , &c.

Ornatur autem Iſiacis ſymbolis , Lunaribus cor-
nibus , orbe patulo , & aſſide . ſtat ſupra Thmuis ,
hircus videlicet Mendæſus Pani ſacer , quem Aegy-
ptij Mendeten vocabant . teſtatur inſuper Lucianus
Pana apud Aegyptios coli ὁ παν τοῦ αἰῶνος . cuius myſte-
rij ea videtur afferri poſſe ratio , quod Panis natalia
inſignire vellent . Pan etenim Penelopes filius dicitur
quam Mercurius (ut eſt in fabulis) ſub hirci ima-
gine compreſſit . na Herodotus , Iun. Phylargyrus ,
Probus ,

Non. ad 12.
ſuect. Greg.
Naz. in Iu-
lian. Heroda-
tus lib. 2.
De ſacriſi-
cijs .

lib. 2. virgil.
Ecl. 2. Ecl. 4.
ſerm. 7.

MENSÆ ISIACÆ

Probus, & Theodoretus, ut hinc natum appareat id quod Antiquitas existimavit hircum in Mercurij tutela fuisse, ut in antiqua gemma.

Lucianus in
bis accusato.

Genes. c. 46.

Appul. m.

Apolog. He

rodorus Co

ge Aegyptiū

ut ouium la

cte vescatur.

Hieron li. 2.

cont. Ioui-

nian.

Apud Theo

doret. ser. 3.

Ideoque Pani *τράγον ἱεροῦ* Athenienses macta-
bant. notandum vero est, apud Mendesios hono-
rem Caprarijs habitum, cum tamen Aegyptij Pasto-
res ouium delectarētur. Oderant quippe lanam etiā,
veluti segnissimi corporis excrementum, quā vestitu
Sacerdotum, & cadauerum humatione penitus ab-
legarant. at quid cognationis Pani cum Iside? An-
tiqui Theologi, quos Mythologos rectius appellaue-
ris, inter quos Manethon, & Diodorus Isidem ni-
hil aliud esse quam Lunam interpretati sunt; quam
pulchellus amator montiuagus Pan lanæ vellere (si
Poetis credimus) in sui amorem pellexit sed in-
gratiam Aegyptiorum, qui fabellas huiusmodi asper-
nabantur, magis est ut dicamus Pana in comitatu
Osiridis fuisse, ut prodit Diodorus. & quidem is
Διονύσιος ἑσπέρηνος fuit ex Poliano, a quo Panici terro-
res & cornuta acies. at Dionysium eundem cum
Osiride fuisse facile probabitur; Herodotus enim scri-
bit Osirin Bacchum esse ex Aegyptiorum sententia.
præterea utrique mystica Viuis, utrique Hedera ab
antiquis tribuitur: uterque Nisa alius, utriusque
comi-

Diodorus lo
co cit.

lib. I. Strate-
gem.

Diodorus.
Tibulus lii.
ecl. 7. Plu-
tarchus.

comites Chorus & Cantus, Satyri & Panes. Serpens ipsa, sine qua Osiridem in Tabula nusquam videas, fuit Bacchi cinctus, & Baſaridum corona. nisi dicere lubeat cum Diodoro Pana, & Osiridem eundem Deum esse. Cercopitheco adſtat Isis Nebride induta in Baſaridum morem, præfert Modium Sarapidis inſigne ut ex antiquis nummis, & Eusebio elicitur. Sarapin vero ΔΙΑ ΓΡΕΚΙ, Latini Iouem nuncupant, inquit Achilles Statius. imo Aesculapium multi, quidam Osirin, plerique Iouem plurimi Diem Patrem fuiſſe coniectant. iam vero quia Isis vel Terra est (inquit Macrobius) vel natura rerum ſubiacens ſoli ideo Isidi Modium veluti frugum parenti adſignarunt. ſcribit enim Diodorus in Iſidis pompa alicubi triticum, & Hordeum præferri, ut ab ipsa repertas fruges teſtarentur. & hic factum est ut a quibusdam dictum ſit Cererem nihil aliud eſſe, quam Iſin. quo ſenſu Cererem Fariam dixit in Apologetico Tertulianus, ut recte monuit interiorum litterarum decus. I. LIPSIVS. Osiridis ſubſequentis caput ornat ſacra Serpens in Tabula ita frequens, ut in mentem veniat mirari hominum ſtoliditatem, qui a D E O Opt. Max. ita aberrarent, ut ſordidum hoc animal venerarentur. neque vero Aegyptij tantum huic deſcriptioni affines. Indi enim, Phœnices, Arabes, Babylonij, Pœni, Bæotij, Epirotæ, Sicyonij, Epidaurij, Romani, e noſtris hæretici quidam, & noui Orbis incolæ huic inſaniæ manus dedere. tanto

Clemens in Protr. Athe-
næ lib. 5. in
deſcript. Pō
pæ Ptolem.
Philad.

lib. 2. hiſtor.
eccl.
lib. 5.

Cornel. tæc.
extremo, li
4. hiſt.

lib. 1.

lib. 1. de Crū
ce c. 5.
Max. Tyr.
ſer. 38. Tæu
tus apud Eu
ſeb. Pauſa-
nias Beotic.
Daniel c. 14.
Sil. Ital. li. 6.
Stat. Theb.
lib. 5. Aelia.
lib. 11 hiſt.
anim c. 2. Pa
uſan. Co-
rinth. Val.
Max. lib. 1.
ca. 9. Ouid.
15. Met. Ra-
ban⁹ Maur.
de inſtit Cle
ric. lib. 2. Lu
douicus Bat
thema in Iſi
nec.

ſtudio

MENSÆ ISIAE

Apud Euse.
Lib. I. de pp.
Eu. 6. ult.

*studio Diabolus triumphati hominis symbolum, ut
assereret laboravit: credo ut eam iacturam resarci-
ret, quam olim fecerat cum serpentem DEV S in-
ter omnia animantia, & bestias terræ maledictum
esse iusserat, nec defuerunt qui serpentis divinitatem
litterarum monumentis consignarent, veluti Taa-
tus ex Phœnicum placitis, & agmina Poetarum,
quorum licentia in hoc (ut cum Poeta dicam) exiit
in immensum. Osiridis femoralia in conum desinen-
tia subindicant latere ibi, ut ego quidem sentio, ar-
rectum penem, qualem Osiridi tribuit Plutarchus,
qua specie Romæ quoque Priapum expressum vide-
mus eo nimirum consilio, ut significaretur occultam,
& latentem esse in Natura gignendi vim imo quod
miretur quispiam in Benauidiorum Museo apud
nos extat muliebri marmoreum signum antiqui ope-
ris, sub cuius tunica nescio quid eiusdem argumenti
videtur latitare.*

Ad quam regulam directum videtur Aegyptiorum dogma : Lunæ videlicet naturam permixtam , et androgynam tribuentium , quo eius vim genitabilem assequerentur . a quo fonte manavit Carrenorum superstitio , qui Spartiani testimonio Lunum Deum venerabantur . unde quamvis Græci (inquit ille) vel Aegyptij eo genere quo feminam hominem etiam Lunam Deum dicant , mystice tamen Deum dicunt . ad quæ intelligenda plurimum conferent Ser-

Plutarch. de
Isid. & Osir.

in Caracalla . Vide &
Aminia.
lib. 23.

D

uius,

MENSÆ ISIACÆ

In 11. Aen.
lib. 3. Satur.
cap. 8.

Cap. 30.

Aelian. li. 6.
de hist. an.
cap. 37.
lib. 10. c. 32.

lib. 17 c. 5.

Ioseph. li. 2.
cōtra Apīō.

li. 9. Metam.

uius, & Macrobius. At Serpentem Isidis capiti impositam quo nomine appellabimus? Iohannes Leo Afer, qui Aegyptum hominibus etiam ociosis calamo peruiam fecit, narrat apud montem, cui Atlanti nomen est, reptare tarde Dracones quosdam aluo crassissima, cauda capiteque exilibus. aluum hic agnosco, cetera non item. ego Aspida scēminam esse censeo, cuius aluum tumidiorem esse testatur Solinus; interpolatam tamen, & ornatu quodam sacro Mysterum opera suffarcinatam ut pleraque omnia in hac Mensa. Aspides in diadematis pictas Aegyptij Reges circumferrebant. earum nomen apud Aegyptios, qui sacras esse censebant, Thermutis fuit. his coronabant Isidis simulachra, eamque in scelerosos Aspidem immittere fabulabantur. cum iisdem eam familiaritatem contraxerant, ut cum infantibus educarent, & conuiuio adhiberent. felices & diuinos reputabant, quos ille momordissent. huc referre possumus Ouidij carmen de Isidis comitatu loquentis.

Plenaque somniferis serpens peregrina venenis.

Falluntur enim qui de Crocodilo dictum interpretantur. somniferis venenis plenam rite appellauit ut & Lucanus.

lib. 9.

Aspida somniferam tumida ceruice leuauit.

Quia miles apud eundem Aspide ictus.

—— subita caligine mortem

Acci-

Accipit, & Stygias somno descendit ad
vmbas.

Peregrinam interpretari possumus Niliacam.
Lucanus de eadem.

———— Niloque tenus metitur harenas

✧

At tibi Læue miser fixus præcordia pressit
Niliaca serpente cruor —————

Ammianus Marcellinus, serpentes quoque Aegy lib. 2.
ptus alit innumeras ultra omnem perniciem sauien
tes, Basiliscos & Amphibanas & Scytalas &
Acontias, Dipsadas & Viperas aliasque complu
res, quas omnes magnitudine & decore Aspis facile
supereminens, nunquam sponte sua fluentia egredi
tur Nili. *Pigram vocauit Ouidius.* lib. 2. Amor.

Pigraque labatur circum donaria serpens.
Et prope simulachrum Isidis argenteam statui
consueuisse docet Iuuenalis.

Sat 6.

Et mouisse caput visa est argentea serpens.

Accedit Appuleius, qui in pompa Isidis Aspidem lib. 11. Met.
recenset squameæ cervicis striato tumore sublimem.
Val. denique Flaccus ne ullus hæitationi locus relin lib. 4. Arg.
quatur de Iside canit.

———— Et procul Io.

Spectat ab arce Poli iam Diuis addita,
iamque

Aspide cincta comas, & ouanti personâ
Sistro.

• Addatur corollarij vice, quod insaniam redoleat,

MENSÆ ISIAEAE

Epiph. lib. f.
adu. her.

Apud Euf.
lib. 1. de pp.
Eu. cap. vii.
Euseb. loco
cit.

lib. 27. ca. 7.
lib. 3. c. 25.

Horapollo
lib. 1.
Epistolar.
quest. Mb. 2.
cp. 1.

lib. 16. Hie-
rogl.

in quaternos Templorum Angulos fuisse in more pos-
itum, ut aspides fictilibus conclusæ iniicerentur.
neque omnino male Serpenti huic nostræ Accipitris
caput impositum fuit. Epies enim *ἐπίετες ἰεροφάντες* *ἐπί
ἰεργαµατοῦς* ita scribit τὸ πρῶτον ἐν θεώτατον ἔφης ἐστὶν ἰεράνος
ἐχων νοσφλῶ. imo Aegyptij mundum describentes inter
cetera *ἐφω ἰερανοσφλῶ* appingebant. Isis adhec manu
præhendit Absinthium marinum, Seriphiumve, quod
& Plinius & Dioscorides ab Isiacis præferri consue-
uisse testantur. nascitur id in Taph Osiri Aegypti
ideo non mirum si Isis præferat in mariti memo-
riam. ita conijcio ego præiudicio non obfuturus si quis
meliora in medium attulerit.

In Osiridis Icone subsequente id unū animaduer-
sione dignū videtur sacrū sceptrū Cucuphæ auis capi-
te ornatum, cui auis ob pietatem in parentes id hono-
ris Aegyptij habuerunt. hanc primus, quod ego
sciam, Cælius Calcagninus, qui Horapollinem la-
tinum fecit & commentario illustravit, Ciconiam
interpretatus est. non recte ni fallor; obstat enim &
figura & vox. PIERIVS Cicumam appellat &
Ciconiarum ut ipse inquit genere; quod omnino mi-
rum visum est cum cicuma Festo, & Isidoro No-
ëtua sit. apud eandem Regium Sceptrum deline-
atum est, quod ipse contra rei præsentis, atque ante ocn-
los propositæ fidem, refert extare in ahenea BEM-
BITabula. non videtur autem in hoc peccasse Vir
doctissimus, qui Tabulam non semel viderat: sed
Pictores potius, ad quorum notitiam ea non peruenie

rat. Cucupham ego *Vpupam* interpretor, quam & figura *Plinius* exprimunt; crista nimirum visendam plicatili, quam contrahit, subrigitque per longitudinem capitis: accedit *Aelianus*, qui *Vpupas* censei scribit apud *Aegyptios*, quod in parentes pie sint. & alibi tradit idem scriptor *Upupam* *Indorum* Regi eadem ratione in delicijs esse: ibidemque recitat fabellam *Brachmanibus* familiarem, quæ pietatem in parentes commēdet. vox postremo ~~non~~ ab *Upupa* non abit, quæ videtur irrepsisse in egregium Auctorem manus violentas non semel passum, quem concisum esse, & mutilum cum liqueat, nemo sanus integrum præstare audebit. & sane videtur vox latinogræca ne barbaram dicamus, quales usus, & mala illuies infelicium secularum inuexit. *Suidas* enim, quo uno niti videtur *Ciconiæ* adsertores huc non respexit. *GOROPIUS* *Alaudam*, seu *Galeritam* esse censet non omnino male, cum ex *Aristophane* pateat *Indorum* narratiunculam *Galeritæ* a Græcis adtributam fuisse. Pone *Osiridem* *Gryps* est *Soli*, idest *Osiridi* sacer, quem *Indorum* pictores *Solis* quadrigis iungebant; ut hinc detur intelligi cur in *Gallieni* nummo huiusmodi animal inscriptum sit *A POLLINI AVG.* & quidem *Apuleius* *Stolam* *Olympiacam* *Sacraiorum* describens ait: hinc *Dracones* *Indici*, inde *Gryphes* *Hyperborei*, quos in speciem pinnatæ alitis generat *Mundus* alter. hic tamen auritus non est, ut delineant *Plinius*, & *Denarius* *Papæ Gentis*. accedit au-

lib. 10. c. 22.

lib. 10. de de
hist. an. c. 17.
lib. 16. c. 5.In *Aviarius*
καρπύ
lib. 8. *Hierogl.*In *Anibus*.Philostr. lib.
3. de vita *A-*
pollon. *Pœ-*
tæ etiam, vii
Sidonius *pa-*
negyr. in *An-*
themium ut
in *Burgo* *Pō-*
tij *Leontij.*

lib. 10. ca. 49.

MENSÆ ISIACÆ

lib. 4. cap. 26. *tem magis ad Ctesia narrationem, qui apud Aelianum scripsit Aquilino ore esse, & capite. hæc omnia cum hesitatione dicta sunt. quid enim prohibet Monstrum hoc in numero Sphingum reponi?*

Lib. 2. 11. D.
Greg. iuect.
Diodorus
Sic. lib. 1.

Pausan. Elia
cor. poster.
Diodor. Sic.
lib. 1.

Ouid. lib. 1.
Met.
Aelian. lib.
2. var. hist.

Isin cornibus exornabant Aegyptij, ut Herodotus, & Nonnus præter ceteros, testantur. an propter aspectum recentis Luna, qua ratione signum Luna cornutum apud Eleos videtur extitisse? an respectu Bovis, qui ipsi mactabatur? an quia fruges inuenisset, & sine Bobus vix aut difficile constaret Agrorum cultura? an vero quod Inachi filia esset, quem Taurinis cornibus instructum, ut fluviorum plebsque, coluerit antiquitas? qualem Acheloum effingebant Acarnanes.

De præp. Eu.
lib. 1. ca. ult.
lib. 1 part. 2.
cap. 2.

Val. Max.
lib. 5. cap. 6.
Iul. Capitolinus.
Plutarchus.

Exod. 34.

An quod id esset Regium insigne ut de Astarte sua produnt Phœnicum Theologi apud Eusebium? quod & apud Aegyptios Reges, referente Diodoro usu receptum est. quospectant cornua enata in capite Genucio Cipo Prætori, & omen de Tauro cornibus suspenso, Antonino Pio factum antequam imperaret. neque ineptum erit arbitrari allusum ad Galeam, quam e Bovis capite fabrefactam Isis capiti Mercurius imposuit, vel postremo eos Moysen san-

*Sanctissimum virum emulari voluisse, qui a con-
gressu Domini DEI Exercituum faciem cornutā
referebat. fuit enim semper Diabolus diuinorum ope-
rum usque ad imposturam emulatur, ut olim San-
ctissimus vir IUSTINVS Martyr, & nostro saeculo
CAESAR BARONIVS Card. cui Christiana res eter-
num debet, luculentissime probauerunt. neque
enim abhorruit Aegyptus a Iudaeorum institutis, inde
namque videtur effluxisse, & circumcisio, & ouium
arborumque Circumlitio, quam ab Hebraeis Agni san-
guine postes illinentibus arripuerunt. Stellam, qua
Isidis cornua distinguuntur Ζωδις Aegyptij, Ἀστὴρ ἑρμῆος
Græci nuncupauerunt ut docet Horapollon. Latini
Luciferum & Vesperum, alij aliter. Plinius. iam
magnitudine extra cuncta alia sidera est: claritatis
quidem tantæ, ut vnius huius stellæ radijs umbra
reddantur. itaque, & in magno nominum ambitu
est. alij enim Iunonis, alij Isidis, alij Matris
Deum appellauere. Hyginus maximam vocat, ut
non ab re talem in Tabula toties conspiciamus. reli-
que sunt huius primæ Regionis postremæ tres imagines,
quarum prior, Osiridis nimirum, leua manu Mo-
diolum exhibet præclarum illū Sarapidis Tutulum,
de quo paulo supra verba fecimus, quemque præ ocu-
lis habuisse videtur Lucianus, illi hominum Deum-
que conuiciator, quando scripsit ὁμοῖον Aegyptiorum
quibusdam Deum esse. penultimi signi insigne gesta
men sunt Osiridis testes (quod nemo non rideat) ocu-
lati. licet enim oculus hic non ita exacte appareat,*

Incolloquio
cum Tripho-
ne.

Annal. to. 1.
qbus adde
Ananiam,
de Nat. De-
mo. lib. 2. &
Vairum de
Pascioli. 2.
cap. 1.

Herod. li. 2.
Epiph. adu.
hæc. lib. 1.
lib. 1. cap. 3.
lib. 2. cap. 5.

In poet. A-
stronom.

De sacrifi-
cijs.

MENSÆ ISIAE

in Gemina tamen, quam Molochiten vocant apud
NIC. FABRICIVM liquido conspicitur.

lib. 1. Satur.
cap. 21.

Euf. ex Dio-
doro, lib. 1.
præp. Eu. c. 6

lib. 1. cap. 2.

Plutarchus.
lib. 5. adu.
Gent.

Herod. lib. 2.
Ad 1. Inue-
stiu. Naziāz.
lib. 5.

In orat. Gre-
gor. in fan-
cta Lumina.
in Poet. astr.

Theodoret.
ser. 8. Clem.

Alex. in ptr.
Theodoret.
serm. 1. & 3.

Plut. Suid.
in anad.

Athen. li. 24.
Arnob. lib. 5.

adu. gent.
Diodor Sic.

lib. 1. par. 2
c. 4. Petron.

Arbit.

Ut minus mirum sit quod scripsit Macrobius ;
Aegyptios ut Osirin, qui Diodoro, Plutarcho, &
Eusebio multi oculum significat, exprimerent spe-
ciem oculi delineasse. testes vero sacrauit Isis, quæ
cum Osiridis a fratre Typhone interempti reliquias
anxie conquireret, eiusdem pudendorum imaginem
diuino cultu honestauit ut inquit Diodorus. alij tra-
dunt Pamylon quandam hoc instituisse, & Pa-
mylia festa appellasse. hinc, veluti e perenni super-
stitutionum fonte, manarunt apud Græcos Dionysia
Ithyphallica non sacra sed scelera, quibus, inquit Ar-
nobius, in Liberi honorem Patris Ithyphallos subri-
git Græcia, & simulacris virilium fascinatorum terri-
toria cuncta florescunt. erant autem ficulnei, quia
ficus inuentor Bacchus, seu coriacei collo pendentes,
ut narrant Herodotus, & Nonnus. aureus enim
ille CXX. cubitorum, cuius meminit Athenæus. ex-
tra ordinem fuit. Turpium initiorum originem cum
insectatione referunt præter Arnobium, & Nonnum,
Nicetas, & Hyginus. hinc Phallagogia; Phallo-
phoria, Ithypalli, & Phallophori. hinc Veneris
Cyprie abstrusa ille initiationes, quarum participes

pro

pro stipe collata phallis donabantur. hinc Satyrorum, Faunorum, Silvanorum ^{αἰνέσις}. neque aliunde effluerunt propudiosa illa Priapi secreta, quæ traducere nefas fuit. hinc Mercurij fascinus a Cyllenij cultus Atheniensium religione sacer. hinc Neurospasta apud Lucianum, & remedium, præbiaue in collo pueris res urpicula, Fascinus videlicet, quem infantium custodem appellat Plinius. huius amuleti speciem ex ære, lapide lazuli, corallio, & chrystallo hic damus in gratiam eruditi lectoris.

Pausan.
Aeliacor.
post.
Herod. lib. 2
& Lucian.
de Syria.
Dea.
Var. lib. 6.
de L. L.
lib. 28. cap. 4.

Claudit agmen Isis cum Sacro Sceptro; cuius ^{αἰνέσις} est loti flos solis amator perinde ac mariti Isis. quem florem non modo Aegyptij, sed & Basilidiani magnifecerunt, in quorum portentosis amuletis cernitur cum insidente Sigalione. Inter mediae regionis primas obtinent bina Isidis simulachra cum subligaculo, cætera in vestia, pensili, & prominente mamma, quod factum videtur eo quia Isis tibi & πανδεξίς ex Platone apud Plutarchum creditur. imo Macrobius scribit continuatis vberibus Deæ (Telluris an Isidis intelligas parum refert) corpus omne denseri. & audio extare huiusmodi signa Ro.

Plin. lib. 13.
c. 17. & 18.

Hec Deo vobis
lente in Augurio dabitur.

De Iside, & Osiride.
lib. 1. cap. 20.

E ma,

MENSÆ ISIACAE

ma, quæ ego Isidis esse existimo, cistam secretorum
capacem capite gestantis. inuat vetus numisma Ha-
driani Imp. in quo Isis puellum Orum vberibus exer-
tis admonet.

lib. 4.

Pausan. Co-
rinthiac.

Ossauio.

lib. 1. Georg.

Et hinc suspicari licet effluxisse cognomen Cere-
ris mammosæ apud Lucretium, & alma apud Vir-
gilium: cum Ceres eadem cum Iside fuerit, ut vel
ex eo patet quod apud Hermionenses in fano Sarapi-
dis, & Isidis arcana Cereris statæ, & sollemnia
erant. ex hac indiscreta numinum ratione ^{Apertius}
quoque ^{Epicius} multimammia in eorundem nummis
conspicitur. Minucius Felix. & Ephesia mammis
multis, & vberibus extructa. Ceres enim, & Luna
(seu Dianam maus) eadem sunt ex sententia ma-
ximi Poetarum.

— vos o clarissima Mundi

Lumina, labentem Cælo quæ ducitis an-
num.

Liber, & alma Ceres —

lib. 3. aduer.
Geat.

Non indocti apud vos viri (inquit Arnobius)
neque quod induxerit libido garrientes, Dianā, Ce-
rerem, Lunam caput esse unius Dei iuualiter germa-
nitate

nitare pronunciant . in hac heresi fuit Marcianus Capella , qui in Luna globo sinistra Niliaca , Eleusiniam Lampada , arcus Dictynnae , Tympana Cybeles collocavit . Superstat Apis imago Tauri Caelestis , Luna & Isidi sacer , & ideo in comitatu Istdis recensetur ab Ouidio & Appuleio . ut autem ipsi augustiores natales affingerent ex vacca fulgure afflata conceptum fabulabantur ; festo etiam septem dierum instituto , quo manente Crocodili ingenitam feritatem exuebant . & numerus septenarius huic genti sacer fuisse videtur in festis diebus . Iuuenalis enim ita de Aegyptiorum peruigilijs .

Peruigilique thoro , quem nocte ac luce iacentem

Septimus interdum sol inuenit ———

Si causam queras , religioni aptissimus visus est magni etiam Pythagorae instituto , ab Aegyptijs forsitan Sacerdotibus , ut alia multa in ea secta , promanante . compertum Apin Memphin deducebant . ideo Lucianus & Clemens Alexandrinus a Memphytans cultum Apidem testantur . Memphi praereerea initiabatur . Solinus ; quem repertum centum Antistites Memphin prosequuntur , ut incipiat sacris ibi initiatus sacer fieri . eadem habet Marcellinus , qui addit in Thalamum induci solitum . qui eum consecrabat de more rituque praeae religionis diadema gestabat : & Memphi Reges Aegyptij primum sacris initiabantur , & in Regni solio collocabantur . excipiebatur autem Apis hilaritate sum-

lib. 2. de Nupr.

Lucianus de Aetrol.
Theodoret.
serm. 3. Aelian. lib. 11.
de histor. an.
c. 11. Luciat.
Placid. III.
Theb. Ouid.
9 Met. & 2.
Amor. Appul.
11. Met. Pomp Mel.
lib. 1. cap. 5.
Plin. lib. 7.
cap. 46. Solinus
cap. 35.
Ammian.
Marcellin.
li. 22. Sat. 15.

Appuleius lib. 11.

Diodor. li. 1.
par. 2. cap. 4.
De sacrificijs.
In Protrept.
Sidonius ad Magnum
Fel. Cos.
Non Apin.
Mareoticum sonabo.
Ad Memphitica
sistra citari.
Suet. Tit.
Commentator
Germanici Cæs.

Lib. 3.
lib. 11. c. 10.

in Hadriano.

Plin. Solin.
Aelian.
in Deor. cō-
cilio.
lib. 8. cap. 46
Herod. lib. 2

Plinius, &
Solin.

Plutarchus.
Paus. Attic.

Tibul. lib. 1.
El. 7.

Lucian. de
sacrif. & de
Syr. Dea.

lib. 9. Met.

ma, ut referunt Herodotus, & Aelianus, quando-
que turbis popularibus: apud quos deberet locari
(inquit Spartianus) omnibus studiose certantibus
eiusdem afflatu, si credere dignum est, concitati pue-
rorum greges futura præcinebant, quos προφήτης vide-
tur appellare Lucianus. Delubra eidē gemina; seu
Thalamos adsignat Plinius, Aulā Herodotus Psam-
mitichi opus, in qua vice columnarū stabant colossi
duodenum cubitorum. vide Strabonem lib. 17. ubi
Memphin, & Apidis Templum enarrat. eun-
dem statō die, ultra quem vivere fas non erat, a-
quis mergebant, idque ex auctoritate librorum mysti-
corum, ut ait Ammianus. Memphi sepeliebant:
& peracta sepultura tum demum Sacerdotibus in
Sarapidis Templum ingredi licebat. demersum se-
rio ipsi ridendi lugebant. in luctu Cæsariem attonde-
bant. alterius repertu cessabat luctus. ceterum
quod ad nos attinet Apidis notæ inuestiganda sunt,
in quibus describendis auctores ita variant, ut re-
cte cecinerit Ovidius.

—— varijsque coloribus Apis

in concil.
Deor.
lib. 3.

lib. 17.

Nec male Lucianus variegatum, seu discolo-
rem appellavit. Herodotus namque has Api ad-
scribit notas; ut sit toto corpore niger, ut in fronte
candorem quadratum, in tergo effigiem Aquilæ, in
lingua Cantharum, duplices in cauda pilos habeat.
Strabo nigrorē corporis albedine quadam in fronte,
& alibi interstinctum in literas reulit. Plinius in
dextro latere candicantem maculam, & nodum

Can-

Cantharum siue *scarabæum* sub lingua assignat. *Solinus* nota alba maculam tribuit. *Pompon. Mela* nigrum, & cauda linguaque dissimilem aliorum refert. *Ammianus Marcellinus*, & *Aelianus* corniculantis *Lunæ* congenitam speciem notant. a quibus omnibus abit ut plurimum *Apis* in *Tabula* expressus. dicendum ergo aut non fuisse *Notas* easdem perpetuo, quod nemo sanus negabit. qui enim poterant ea ludentis *Naturæ* Stigmata, nulla intercedente cognatione seminis, eadem ad unguem prodire semper? ex intervallo temporum presertim. quod enim scribit *Plinius* non unquam diu queri, improbatur testimonio *Herodoti*, *Spartiani*, & *Marcellini*, & ex eo præterea quod *Darius* commentus est, ut a se deficientium *Aegyptiorum* gratiam iniret, præmio videlicet talentorum centum ei proposito, qui *Apin* adduxisset. aut dicemus cum *Aeliano* minime *Aegyptijs* probatam fuisse narrationem *Herodoti*, & aliorum: ipsi enim multo plures *Notas*, easque diuersas recensebant. quare consulto videntur fecisse *Pomponius Mela*, & *Ammianus*; quorum alter *Apin* certis maculis insignē alter diuersis genitalium notarum figuris expressum appellat. conueniunt tamen omnes, *Herodoto* excepto, in *Lunæ* recentis notam dextro lateri ingentiam, quam & in mensa agnoscimus, & in aereo nummo *Hadriani Imp.* se vidisse alij testati sunt. animaduertit autem *Achilles Statius*, quod ad rem nostram facit. Niloticis bobus cornua temporibus

Polian. Strab.
teg. lib. 7.

Sebastian.
Erizius de
Nomism.
Lib. 2.

alte

MENSÆ ISIACÆ

*aliæ confurgentia ita curuari , ut summa illorum
 partes coire videantur , & plenæ Lunæ ambitum
 lib.4 cap.10 exprimere . notauit autem Lactantius Firmianus
 Hebræos olim ad profanos Aegyptiorum ritus conuer-
 sos Apin coluisse ; quando nimirū longioris moræ, quā
 Exod.c.32. Moyses cum DEO fecerat impatientes , vitu-
 lum conflatilem cultus causa erexerunt . huius fari-
 3. Reg. c.12. næ fuerunt vituli aurei , quos Ieroboan in Be-
 thel, & Dan constituit . consuevit enim populus ille
 dura ceruicis abominationes vicinorum in DEI vi-
 uentis contumeliam impendio colere . ideo adsciti at-
 que accersiti ab exteris nationibus Reemphaam Chal-
 deorum , Sidoniorum Baal, & Astaroth , Phœni-
 cum Dagon , Moabitarum , & Ammonitarum
 Camos , & Moloch siue Melchon . ex eadem schola
 prodierunt Aruspices , Effeminati, Galli , Fanatici ;
 Coniectores , Excelsa , Luci , & reliqua Gentium
 nugamenta . neque vicinos tantum Hebræos, sed &
 longe diffitos Cocinenses , & Malabares videtur in-
 uasisse mala hæc lues Deos sibi ex armentis Boues se-
 ligendi ; nisi fallunt rerum Indicarum scriptores fre-
 quentes, & fidei non improbare . adstant Apidi sa-
 cerdotes , Prophetæ videlicet , siue scribæ ; mento
 etiam raso ut eos perstringit Lucianus , sacras eius-
 dem Notas velut peruestigaturi . Neque vero Isidi
 tantū , sed & Osiridi , Oro , & Apollini sacer fuit
 Apis Diodoro , Plutarcho , Macrobio , & Achiano
 aſſerētibz Eusebius etiam ex Porphyrio nigredinem
 & Cantharum ad Solem trahit . apposite singuli . te-
 statur*

Act. Apost.
 c. 7. 3. Reg.
 ca. 11. & 17.
 Iudic. ca. 10.
 4. Reg. c. 23.
 & 21. lib. 4.
 c. 18. & 19.

Rer. indicar.
 Auct. a Ram-
 nusio edit.
 to. 1.
 De sacrific.
 & in Philo-
 pseude.
 lib. 1. c. 2. de
 Iside, & Osi-
 ride lib. 1. Sa-
 turn cap. 21.
 li. 11 de hist.
 an. c. 10. li. 7.
 de præp. Eu.
 cap. 3.

statursi quidem Appuleius connexam ino vero unicam rationem numinis, religionisque (in Iside, & Osiride) esse . De Iside , cuius prope cernimus cornigerum simulachrum , nihil habeo quod dicam eximium aliquantisper aut singulare . nisi forte ad rem putet aliquis pertinere capillitium satis prolixum , & excultum , quod Memphitæ ostentare solebant a quo & fructus lapidescenti nigro, & Corallium imitato nomen inditum : quod forsân Isis ea licentia , quæ cetera , Absinthio congenitum in superiori segmento manu præfert . hosce comæ honores æmulata Berenice longe meliori inuento casariem calo inferri passa est , quam Callimachus, & Catullus insignes Poetæ carmine magis , quam radio Conon illustrarunt .

Lucian. ad-
uers. indo-
ctum.
Plin. lib. 13.
cap. ult.

Auis illa muliebri facie vel erit Siren , qualem delineant nummi veteres Valeriæ Gentis apte ad Ouidij Metamorphosin lib. 5.

Apud F. Ve-
ginum.

—vobis Acheloides vnde

Pluma pedesque Auium , cum Virginis ora geratis ?

Sirenes autem Proserpinæ comites fuerunt , quam cum Iside eandem monstrare , Plutarcho præsertim asserente , quispiam non magno negotio possit . intercessit præterea inter Isidem, & Sirenes cognatio aliqua , cum narret Apollodorus ex Acheloo , & Melpomene Mnemosynes filia Sirenes natas : at Hermopoli Musarum princeps (Calliopen intelligo) Isidis & Iustitiæ nomine censebatur . vel si negemus esse muliebrem faciem , & virilem asseramus ut capitis

lib. 1. Bi-
blioth.

Plutarchus ?

ornatus

MENSÆ ISIACÆ

ornatus subindicat, quem frustra alibi quam in virili Icone quaesieris, dicemus esse Osiridis symbolum, ex Accipitre de quo infra ad satietatē dicemus, & Osiridis vultu conflatum. cuius & Isis, Solis, & Lunæ coniunctionem seu relationem, quam è Naturæ fontibus haustam nemo veterum non agnovit indicat. imago sedens, cui appositum est Ibidis caput, peculiari & insigni (ut dicemus) unius Isis nota. Crocodili præterea gemini throno subiacent, animantes apprime solares, quos Iamblichus propter hexagonarium numerum cum sole convenire scribit. tradit enim Aristoteles parere eos ova sexagena, quæ per totidem dies foveant, ultra quem numerum annorum maxime vivaces minime progrediuntur. comprobaret Iamblichi dictum nonnihil Achilles Staius, qui prodidit Crocodili dentes si ad numerum redigantur anni dies equare; at ipsemet mendacium veritus testimonij auctoritatem verbo elevari. plura in hanc sententiam Aelianus lib. 10. est autem hic numerus Astrologis prima mensura, quem ^{τέλειον} Græci, nos perfectum vocamus inquit Censorinus. neque alia ratione factum putarim, quod apud Eusebium legitur, Solis imaginem Aegyptios in Navi collocasse, quam Crocodilus gestaret. quod Navigium Marcianus Capella, cui nos non omnino malam medicinam fecimus, ita describit: cui Naviæ septem germani tamen, sui que consimiles præsidebant. in prora Felis forma depicta, Leonis in Arbore, Crocodili in extimo videbatur. Felis nomine Aelurum intellege, & omnia

De myster.
Aegypt.

lib. 5. de hist.
an.

Plutarchus.

lib. 4. in fi.

Plutarchus.

De die Nata
li cap. 11.
De prep. Eu.
lib. 3. c. 3.

lib. 2. de
Nupt. Phil.

omnia in unguem quadrabunt. Crocodili scalpura Oriens, & Occidens Circi Solaris Metæ exprimebantur, ut retulit Horapollon. eorundem antiquiores diuinatione pollere Aegyptij arbitrabantur, cum de consulentium manu cibos caperent, vel aspernarentur, ut de Api narrat Plinius. Crocodilorum cultores fuerunt Ombite, Copite, & Arsinoite; Thebani, & Mærios Stagniaccola: quin & Vrbi nomen a Crocodilis inditum: ipsis diuini honores attributi, ut asseruit præter quam plures nobilis Geographus, qui huius præposterius cultus spectator fuit. Tentyritæ e contra, & qui circa Elephantinam erant interficiebant. Iuuenalis.

lib. 7.
Aelian. li. 6.
cap. 4.

Aelian li. 10.
de histo. an.
cap. 22. 25.
Herodotus,
lib. 2.

Straboli. 17.

Sat. 15.

Inter finitimos vet^{us} est atq; antiqua similtas,
Immortale odium & nunquam sanabile
vulnus.

Ardet adhuc Ombos, & Tentyra. summus
vtrinque

Inde furor vulgo, quod numina vicinorū
Odit vterque locus, cum solos credat ha-
bendos

Esse Deos quos ipse colit ———

Omnia ad historię fidem. Iosephus enim grauis in primis auctor Apionem refellens obijcit, Aegyptios inter semet religionis ergo præliari. inualuerat enim prauus hic mos in vniuersa Aegypto politico quodam Regum consilio, ne scilicet populi paria sentientes facile contra ipsos conspirarent. quæ fraus vtiā ad quosdam nostris magno Christianæ Rei-

lib. 2.

Diodor. Sic.
lib. 1. par. 2.
cap. 4.

MENS AE ISIA CAE

Plutarcho
adiungēdus
Apollo Ab-
bas . Apud
Pallad. in
Laus. sect. 48
Aelian. li. 10
cap. 22. Ma-
xim. Tyr.
ser. 35.
Arist. de Re
Famil. lib. 2.
Aelian. li. 10
cap. 22.
Plutarchus .

lib. 4.
Plutarchus,
quem omni
no vide, &
Agath. lib. 2.
hist. Raba-
nus Maur.
de institut.
cleric. lib. 2.
Pet. Sic. Sul-
pic. Seuer.
hist. sac. ex-
tremo lib. 2.
Isidorus de
vir. Illustr.
& lib. 5.
Etyim. ca. 5.
Theod. hæ-
ret. fabul. li. 1
D. Hier. adu.
errores Ioh-
han. Hiero-
sol.

pub. malo non peruenisset . sed caueant. malum enim
consilium , ut vetus est dictum , consulti p^{er}issimum.
plerasque alias harum turbarum causas ne pigeat vi-
dere apud Plutarchum , qui narrat graue bellum sua
tempestate conflatum ex huiusmodi cultus dispari-
tate inter Cynopolitas , & Oxyrynchitas . Omnit^{er}
liberos suos a Crocodilis raptari (o tenebras !) mirifice
gaudebant . at non ita visum Cleomeni homini Ale-
xandrino , qui huiusmodi ineptias in priuatam nun-
dinationē conuertit . Tentyritæ , & Apollonopolitæ
egregie , qui noxias bestias oderant , & interficiebant .
causam queris ? Typhonem Osiridis illum interfecto-
rem Deorum omnium hostem in Crocodilum conuer-
sum esse existimabant . Typhonem hunc , ne indi-
ctum abire patiamur arbitrabantur Aegyptij vim
quandam malam , & tyrannicam esse ; a quo , ut
verbo dicam , incommoda omnia fluerent . hæc
ipsis Typhon , Seth , Bebon , & Smy appellabatur .
ossa Typhonis ferrum ; Typhonem ipsum rusi colo-
ris fuisse dictitabant . hunc Manilius proprijs vi-
detur coloribus depinxisse .

Scilicet in Piscem sese Cytheræa nouauit.
Cum Babyloniacas submersa profugit in
vndas

Anguipedem alatos vngues Typhona fe-
rentem .

Ab hac radice pullularunt Magorum somnia de
Oromaza , & Arimanio ; Manichæorum com-
menta , Incantatorum præstigia , Gnosticorum , &
Marcion

*Marcionistarum deliria, qui duo Principia asseruerunt. inter Ibin, & Crocodilum, ut in semitam redeamus ea intercedit ^{avtina} ~~avtina~~, ut solo Ibidis pennarum contactu (si Aeliano credimus) Crocodilus Statarius fiat. Osiridi ante ambulonis Isidisti patoris operam praestat Orus ut arbitramur de quo inferius agemus; peritos Structores imitati, qui in paupere domo ita conuiuium instruunt, ut Cena caput plerumque in extremos missus reijciant. Isis in folio sacro Tabula meditullium obtinet, uniuersae rei contextum & seriem sibi vendicans. ornat ipsius verticē Numidica guttata, caput fouens expansis alis, quali positu cernitur & in antiquo areo sigillo, quod seorsum in AVCTARIO dabitur. ¶ Sane Pausanias docuit nos, apud Tithorenses Meleagride aue Isidi fieri Aegyptio ritum. aui impositus cesticillus, e quo surgunt bina Persea folia, & cornua illa satis decantata, inter quae bicornis Scarabaeus, quem Taurum Aristoteles, Lucanum vocauit Nigidius, Lu-
na sacrum ut notat Horapollus quod ut ¶ Porphyrius animaduertit, in partu fouendo VII. & XX. dierum periodum Lunarem obseruet. Scarabaei charactere Aegyptiorum bellatores signabant earatione, quod cum faeminino genere hoc insectum careat, viros utique solos deceat bella tractare. addit Plinius ab Aegyptiorum plerisque inter numina coli. imo e gemma, lapideue eosdem elaborabant, in eum videlicet usum, ut filo traiectos gestarent; cuiusmodi e Sarda vidi apud amicū meū EDMVN-*

lib. 10. de hist. an. c. 30

In Phocicis.

lib. 5. de hist. an. c. 19.
Plin. lib. 11. cap. 28.
lib. 4. de abstinent.
Plutarch. 8c
Aelian. lib. 10. cap. 16.

lib. 30. c. 11

MENSÆ ISIAE

DVM BRVTIVM insignium rerum acerrimum con-
 quiscorem . Isis ipsa plumatili veste induta est e
 Numidica pennis confecta , familiari ut videtur ,
 & pene domestico integumento , quod fortasse gut-
 tarum specie Osiridis etymon referret . Ferculi ba-
 sin ornant Hieracosphynx , & Canopus , de quibus
 sermo erit inferius . Sceptra baculosve , quos &
 a lateribus & in basi conspiciamus Ariapani testi-
 monium insigniuit . is enim apud Eusebium re-
 fert , cum Tellus a Moyse baculo icta Muscas ,
 Ranas , Locustas , & alia huiusmodi fastidia pro-
 tulisset , consueuisse Aegyptios in templo Isidis , quæ
 Terra foret , Baculum cultus , & memoriæ gratia
 collocare . hæc apud Pierium pessime descripta sunt ,
 ab ijs forsan , qui Autographa non capiebant . Oro
 stanti , è regione est fœmina , de cuius nomine mihi
 non liquet . scio quidem Aegyptijs cultas esse Ne-
 phryn , quam Finem , Venerem , & Victoriæ
 esse censebant ; Tiuhrambo seu Hecatem , Thermu-
 tiden , & Eumenutin Canopi uxorem ; Themidem ,
 Vestam , & Gratias , at hæc omnia nihil ad Bac-
 chum ut in Adagio est . ad Osiridem veniamus ,
 cuius scabello insculptus Leo est , apponi solitus sub
 Ori Throno ut Horapollo testatus est , cuius aucto-
 ritas apud me magna peruenit aliquando ut crederem ,
 Icones omnes , quæ Upupam præferunt in virga sa-
 cra (ut ipsi appellabant) Ori esse , quem necis pater-
 næ vindicem fuisse scribunt omnes . hæc mihi sup-
 primere non libuit , quæ fortasse amatorem inue-
 niunt .

πινυφθα-
 λμος .

lib. 9. præp.
 Eu. cap. 4.

lib. 14. Hie-
 rogl.

Plutarchus .

Epiph. lib. 3.
 adu. hæz. &
 in Ancor. He-
 godot. lib. 2.

lib. 1. c. 71.

nient . pulcrum enim duxi semper veritatem , etiam
 per existimationis dispendia conquirere . ut cumque
 hæc se habeant non hallucinabitur , qui Solem, Orum,
 & Osiridem in unum redegerit , & Osiridi Leo-
 nem assignarit . ignita namque natura animal calo-
 ris , & ignis auctori convenire arbitrabantur . &
 Solem retulit Porphyrius a quibusdam Lacertum ,
 Leonem , Draconem , Accipitrem appellari . ad hæc
 Leonis signum in Zodiaco Aegyptij domicilium Solis
 appellauerunt . & ideo Cræsus Delphos inter alia
 Anathemata Leonem aureum misit . Segmenti hu-
 ius extremum obtinent signa Isidis cum Sacro capitis
 ornatu ; Spicis nimirum vulturinisque pennis . de
 Spicis præter Ovidium , & Appuleium , insignis
 est Tertulliani locus in lib. de corona mil. ita scri-
 bentis , si & Leonis Aegyptij scripta euolvas , prima
 Isis repertas spicas capite circumtulit . de Pennis Ae-
 lianus , qui easdem in Aegypto vestibulorum fasti-
 gij ornamentis esse testatus est . pone Isidem hinc Ra-
 na , illhinc Cynocephalus , nisi quis Cercopithecum ef-
 se malit . at Cynocephalum stantem , manusque in
 cælum tollentem βασιλεὺς τε ἐπὶ τοῖς κεφαλῇς ἔχοντα fuisse
 Lunæ exoriētis symbolum retulit Horapollon . βασιλεὺς
 Grammatici Regiam interpretantur . ego cum vul-
 gata Horapollinis versione Regium insigne , seu Dia-
 dema lubens retineo ; fauente præsertim Pictura ,
 quam præ oculis habemus . & quidem Regium ca-
 pitis insigne (siue Reges priscos intellexerit Horapol-
 lo , siue Imperatores quorum ævo vixisse creditur)
 circu-

lib. 4. de abi-
stin.

Macrobi. lib.
1. Satur.
Herod. lib. 1.

lib. 9. Metæ.

lib. 10. c. 23.

lib. 1. c. 15.

Suidas;

MENSÆ ISIACÆ

lib. 6. c. 37. *circulū imitabatur . firmat hac Aelianus , qui Aspidum Piēturam in diadematibus Aegyptiorum Regum notauit , quam in Tabula videri nemo opinor negabit . at si cui hac minus placent , audiat quid mihi ex insperato venerit in mentem . consuevit dadala Antiquitas res hominum opinione religiosas , & augustas quibusdam veluti Notis insignire , per quas ipsis aliqua dignitas accederet . inter has maxime nobilis fuit orbis quidam capiti aliquando circumscriptus , Venerationis index & Maieſtatis , quæ humanam excederet . hunc ego Imperatoribus , quos Veteres supra fastigium mortalitatis elatos suspiciebant , Prouincijs Orbis Romani , Vrbibus primarijs , Animalibus etiam Deorum circumpositum notauī . & quod ad Augustos pertinet , extant numismata area Antonini Pij , & Constantij illius , qui Arrianis fauens Catholicam Ecclesiam perturbauit .*

Edidit Hieronymus Rubeus in Append. histor. Raen.

Et Rauenne in Aede D. Vitalis manent adhuc antiquissima ex opere musiuo Iustiniani , & coniugis imagines , quarum capita noster hic circulus ambit

ambit. Prouincias, & urbes videmus in libro, cui Titulus est NOTITIA VIRIVSQ. IMPERII. & in Tabula Itineraria, quam debemus MARCO VEL-
SERO Cl. Viro, cuius beneficio factum est, ut no-
bile illud Antiquitatis monumentum in lucem prodi-
ret. Pauonem postremo ita exornatum gestat Ae-
ternitas in antiquo nummo Faustinae Augustae.

Hunc Orbem Aegyptij in summo capite simula-
chorum suorum locabant: quod & hic & alibi li-
cet animaduvertere. ab illis Romanos sumpsisse licet
susplicari: & variasse habita decoris ratione, quod ca-
piti, cui diuinum quid in esse putabant, eo situ coro-
na aptaretur. qui tamen ornatus insequentium Prin-
cipum moderatione, & tacito omnium consensu
DEO, & Sanctis eius, ut alia pleraque in totum
cessit, & antiquum Diadematis nomen in hodie-
rum diem retinuit. at Cynocephalus, a quo digressi
sumus, Diademati Lunae speciem annexam habet,
cum qua ut Iamblichus tradit, communes habet phy-
sicas rationes, quae sunt, eadem exoriente letari, de-
ficiendo mœrere. Cynocephalos in numero simiarum
ponunt Aristoteles, Plinius, & Solinus, ut mi-

De myster.
Aegypt.

lib. 2. de hist.
an. li. 8. c. 54.
cap. 30.

MENSÆ ISIAE

lib. 1. de hist.
an. cap. 10.

Hæc & hodie perdocetur, ut prodicit oculatus testis Petrus Bellon.
lib. 2. obser.
cap. 52.
lib. 17.
lib. 10. c. 26.

lib. 1. de var.
hisor.

Plutarchus,
& Euseb.

Horapollon,
lib. 1. c. 25.

Idem lib. 2.
cap. 101.

Aelian. l. 12.
cap. 11.

Macrobi. li. 1.
Sat. cap. 21.

nus mira videantur quæ de eorundem docilitate prædicat Aelianus, Ptolemæis videlicet regnantibus, litteras pingere, saltare, tibias inflare, Stipem pro his colligere, & in marsupium coniungere doctas fuisse. hos Hermopolita in numinum loco habuerunt si Strabo boni credimus. Cynoprosopos videtur appellare idem Aelianus, quibus manus cum robustis unguibus, caput & dentes caninos, pectus hirsutum, & pedum celeritatem tribuit. de Rana, quæ Persee pomo insidet vix habeo quid dicam. ut enim Aelianum missum faciam, qui Ranarum Aegyptiarum vasfritium commendat, coniungere possumus hoc animal veluti fœtum Nili, quem Sacerdotum sapientiores Osirin vocabant, in aliqua veneratione fuisse. hinc autem in sacris sculpturis Embryonis nota fuit, ut quæ esset Telluris ac si dicas Isidis filia, quam Nilus atricibus aquis fecundat. his accedat oculorum acies, qua ita pollet, ut eiusdem aciei fuerit symbolum peculiare: ut ex hoc capite Osiridi, & Oro per belle congruere queat.

Supra ea, quæ diximus simulachra stat in proprio veluti conscripto Apidi aduersus Taurus alter & ipse sacer: Onuphis videlicet, qui & Menuphis Suidæ (nisi hoc nomen utrobique corruptum sit) Bacisue, seu Mneuis. totidem enim apud Aegyptios (quod ego sciam) culti sunt. Onuphis niger fuit magnitudinis admirandæ, & herbam Medicam depascebatur. Bacis Hermunthi colebatur Soli sacer, nam, & per singulas horas mutare colores affirmatur, inquit

Macrobius,

Macrobius, & hirsutus setis dicitur in aduersum
nascantibus contra naturam omnium animalium. Mneuis
item Soli sacer Heliopoli colebatur, niger & nonnullo
re sententia Apidis pater, quem maximis testibus, niger
rimus, & aduersis pilis insignem fuisse scribit Eu-
sebius; quem Netiron vel Neuton videtur appellare
Macrobius. inter hos disceptatorem agere non lu-
bet. Unum docuisse satis erit in Archetypo nigri
coloris esse bouem hunc, quem si quis unicum re,
nomine triplicem esse dixerit non inepte dixerit.

Restat nobis explicandum Mensæ infimum spa-
tium, quo peracto limbum percurreremus cum ali-
qua spe si non Palmæ, at plausum tamen, &
adclamationum. occurrit autem Isis, cuius capiti in-
det calathus cum manubrio, Osiridi communis; Ut
amborum vis fragifera, & capacitas omnia in
sublime trahentium declararetur. De Aspidæ,
Stellaque superius. hic satis erit admonuisse Aspi-
dem repetitæ iuuentæ beneficio, & incessus faci-
litate, sideri comparatam fuisse. quod adeo ve-
rum est, ut notarit Clemens Alexandrinus, Astræ
propter obliquam conuersionem corporibus
serpentum assimilata fuisse. Interpretationem pro-
xima Iconis cogitavi sæpe sapius an attingere ex-
pediret, tantam inquirenti difficultatem obtru-
dere visa est. & denique consultius visum fuit
dicere aliquid, ut quæstionis ambagibus exposi-
tis, doctiores ad hæc disquirenda prouocarem. qua
in re Lectorem monitum volo, me coniecturis,

Aelian. l. i. r.
cap. 11. Dio-
dor. lib. 1.
par. 2. c. 4. Eu-
seb. lib. 2. pp.
Eu. c. 1. Plu-
tarchus, &
Ammian.
Marcellin.
lib. 22. qui vi-
detur hæc i-
gnorasse cū
scribat super
eo nihil dici
memorabi-
le lib. 2. de
præp. Eu. c. 3

Macrobi. li. 1.
cap. 20.

Plutarchus.

lib. 5. Strom.

MENSÆ ISIACÆ

lib 7. Hierogl. & alibi.

lib 3. de pp. Eu cap. 3.

Plutarchus.

Snidas.

Plutarchus.

quando alia non suppetebant, indulgisse: cum modo tamen, & voto corrigendi si quid minus vere dictum inciderit. Goropius Canopum contra historia & veterum monumentorum fidem interpretatus est. an ego meliora in medium attulerim eruditi Lectoris hæc erit cognitio: Eusebius ex Porphyrio scribit, Aegyptios Mundum expressisse complicatis pedibus, veste variegata indutum, auream Pilam capite sustinentem. hæc ideo quia locum non mutet, quia stellatus sit, quia rotundus. Plutarchus vero libro sæpius citato, ex Eudoxo Aegyptiam fabellam recitat. Iouem videlicet pedibus inter se connatis feriantem ab Iside ad gressum expeditum fuisse. cuius fabella hoc erat *ἐν τῷ οὐρανῷ* DEI mentem inconspicua & latentem sua natura esse: motu autem ad rerum procreationem processisse. quare dicamus & nos propositum simulacrum Ori esse, cuius nomine Aegyptii Mundum hunc interitui & ortui obnoxium; ideoque veluti spurium a Typhone accusatum, intellexerunt. quæ indefinens recentium formarum libido fecit, ut Orum illi a Baccho, & Priapo non seiungerent. ab hoc capite fluxit Ori discerptio, quem Luna, seu Isis Mundi mater in aqua repertum vita restituit (ita fabulabantur) & immortalem fecit. genitalis enim Aquæ vis, & Luna sublunarium Regina Mundum & fecundant, & immortalem fere per varias rerum vices efficiunt. hinc apud eosdem

Aegy-

Aegyptios inuoluit opinio, Lunam & Solem oculos Ori fuisse, apposite ad Historiam sacram, in qua DEVM legimus duo luminaria magna in Mundo constituisse. quod vero ad Iouem attinet nihil aliud Iuppiter fuit, quam Mundus vel Mundi pars; ut pene putidum sit recensere hic Orphei, Empedoclis, Arnobii & aliorum testimonia. hinc Solem Iouis oculum appellauit antiquitas; & Iouis, Caeli, Mundi mentem. Hoc igitur Ori Ectypon esse statuamus, quē in Paludibus apud Butum Latona primum enutriuit. in cuius rei memoriam institutum videtur, quod D. Epiphanius narrat; Buti videlicet senes Sacerdotes caput rasos, ad instar Nutricum Orum seu Harpocratem gestare circumcursantes, & faciem puliculis obliuio eam in ebullientem leberiem demittere. & quidem hac imago ad infantis pueri speciem accedit inuoluta nimirum fasciis, & compositis pedibus, quo statu Deorum simulacra apud Aegyptios fingi testatur Heliodorus lib. 3. Aethiop. Huiusmodi sunt icuncula fictiles, quas passim in thorace conditorum funerum ex Aegypto ad nos aduektorum Aromatarii reperiunt. Ut suspicari liceat Herodotum de funeribus Aegyptiorum loquentem, religione aliqua impeditum Ori nomen consulto subticuisse, nemo enim erit (modo conditum funus uiderit) qui nos nugari putet si dixerimus hanc imaginem seruati funeris exemplar: vidimus autem apud NI-

Plutarchus.
Gen. 1.

Apud Appuleium de Mund. apud Plutarch. de Placit. Philosoph. lib. 3. 21. uers. gent. Macrobi. lib. 1. Sat. ca. 21. & 18. & 19. Plutarchus. lib. 3. aduer. hec.

Euterpe.

MENSAE ISIAEAE

COLA VM FABRICIVM Ori typum in Gemma,
quem hic delineatum volumus.

Ostentat autem Orum in Baride forsan iace-
tem, virgata veste indutum, pedibus indiscretis.
Caput & pedes obsidet Upupa, quod summe pius
Osiridem parentem a Typhone interemptum ul-
tus fuerit: de Scarabeo cornuto satis paullo supra.
Orum in Tabula contuetur Isis modiolos quinque
preferens, quorum rationem intactam sinere,
quam per Divinationes inuestigare maluimus. Sa-
cra Avis Accipiter librum, quo Deorum Ritus
continebantur, detulit olim ad Sacerdotes, ideo-
que iure Isidis capiti insistit, quæ Dijs quibusq;
Templa, Honores, & Sacerdotes constituit. hæc
autem Doctrina in libros relata esse videtur,
Pythagoras enim apud Lucianum se Rituales
Aegyptiorum didicisse profitetur. in proxime se-
quenti Osiridis simulacro status pedum notandus
ceteris quoque huius Tabulae Imaginibus commu-
nis. sunt enim omnes varis pedibus, & in se
contractis. cuius rei ratio ab Aristotele peten-
da, qui in problematis querit cur Aethiopes, &
Aegyptii blæsi sint. τὸ βλάσσειν, qua voce ibi uti-

tur

Diodorus,
lib. 1. par. 2.
cap. 4.
Diodorus,
lib. 1. c. 2.

In Gallo.

Problem.
sec. 14.

tur Philosophus, quid significet Interpretes inter se digladiantur. ego prauitatem interpretor. at vero qualis sit distortio hæc, & quaram corporis partium Aristoteles uti conspicuam non explicauit. Nos e Tabula primi forsan omnium (venia sit dicto) subodorati sumus. cum Tabula faciunt pleraque Aegyptiorum numinum Iuncula fideles antiquissima apud PROSP. ALPINVM qui olim Aegyptum magno cum fructu studiosæ Iuuentutis peragrauit. imo apud eundem spectatur Tela Indica ex Aethiopum Officinis prompta, in qua indigenarum mulierum mira simulacra eodem positu pedum incedunt. at negabit quispiam Aegyptios propria corporis vitia in Diis expressisse. non negabit opinor si apud Theodoretum legitur *Αὐτοὶ οὐκ ἄνθρωποι ἀλλὰ θεοὶ ἀνθρώπων, πρὸς τοὺς ἐνέχοντες μορφῇ.* quod Aethyopes, Thracas, Persas, Medos fecisse commemorat. ceterum hæc Theodoretus a Clemente Alexandrino videtur mutuatus. at quia supra votum meum contigit ANTONIVM QVÆRENGVM (norunt omnes quem virum) in explicatione Aristotelici problematis mecum sentire, a studiosis Lectoribus me gratiam initurum certo scio si eiusdem hac de re aureolam disputationem, cuius describenda vir non minus ingenuæ naturæ, quam eruditionis, mihi potestatem fecit in Commentarium meum inseruero.

Serm. 3.

lib. 7. Strom.

.OITIZOIXE
A. QVÆRENGVS
LAVRENTIO PIGNORIAE.

Quod tam veracundè insignium vi-
rorum opiniones conuellere aggre-
deris, in eo Laurenti non mino-
rem iudicij laudem, quam mo-
desti, ac pudentis animi prome-
reris. si qua enim in re probandus
est antiquus è Menandri comœdia senarius.

To, πολλα τιναν πολλα αυτην αυτην.
Probandus certe in re litteraria, in qua nullum pec-
candi modum cum sibi statuat audacia, difficile di-
ctu est quàm licenter hoc præsertim auro grassetur in bo-
nas artes. Sed in tanto veritatis, ac pudoris discri-
mine audi tamen quid a grauiissimo Theologo pronun-
ciatur. Si quis est inquit, qui ob humanam auctori-
tatem rationi abrogandam fidem existimet, hunc
indignum ducito qui diuini vatis sententia brutis ani-
mantibus adnumeretur, & rursum. Qui alium adi-
git ut in verba magistri iuret, nec præterea quid-
quam aut scribat, aut doceat, quàm quæ ab illo tra-
dita accepit, is ad veritatem pergentibus viam ob-
struit, & ingenij lumen contra aternæ legis præce-
ptum non abdit modo, sed opprimit, & extinguit.
Audendum ergo, sed ita ut numquam excidat,
το μετρον αριστον, & si quid refellimus id more tuo im-
probemus non contentionis, aut inanis gloriæ studio,
sed publicæ vilitatis.

Quod

Quod vero pertinet ad locum Aristotelis in problema-
 tis, videris mihi iam felici coniectura Aegyptiam
 superstitionem cum Graeca Philosophia contulisse, ut
 si quis a te forte dissentiat, nemo tamen esse possit, qui
 opinionis tuae rationem non maxime probabilem fa-
 ceatur. Quid enim illis acutius? Veteri mortalium
 instituto ad suae quisque gentis similitudinem omnes
 deorum speciem effingunt, cur igitur nullam Isis,
 & Osiridis imaginem non varis cruribus antiquus
 calator expresserit ab ipsa Aegyptia gentis corporum
 habitudine petendae sunt causae. Tum addis, At do-
 cuit nos Aristoteles, quod in dijs illis cum admira-
 tione intuemur, id vulgo in omnibus Aegyptijs na-
 turam efficere iam ergo inuenimus quod quereba-
 mus; Quin duo simul didicimus, & quod modo dictū
 est, & quae recta sit interpretandi Aristotelis in illo
 problemate ratio, τὸ βλαπτικόν enim cum multa signifi-
 cet, ad peculiarem tibiae demonstrandam inflexio-
 nem, qualem in Aegyptia tabula inspicimus, ap-
 tissime duci potuit. Sed duos habes magni nominis
 aduersarios, Theodorum Gazam, & Guil. Bu-
 dæum qui tamen cum inter se dissentiant te si neutri
 accedis ab iudicij temeritate facile vindicant. Puta-
 nit Theodorus nihil aliud esse apud Arist. eo loco
 βλαπτικόν quam prauam pedum inuersionem, atque
 ea de causa quod barbarus interpretes intortum simpli-
 citer reddiderat id ipse suo more simul transferens,
 & declarans nouo in lingua latina dicendi genere pe-
 dum blesitatem appellauit. Hanc vero maxime
 propriam

propriam eius esse vocabuli notionem probare potuit
non leuibus argumētis. Nam Suidas cum duobus in
locis *blasē*, rhabique differentiam exponeret, illum
proprie dixit esse, cuius pedes a genu detorti conspice-
rentur, hunc vero cui vitium esset in tibia. Et Xeno-
phon initio libelli περὶ ἵππων ubi docuit equorum un-
gula sinimum depresso sint; inde fieri ut pars pedis
interior ingrediendo ledatur; statim addidit ὥστε οἱ
βλαίστοι τῶν ἀνθρώπων Inepte vero huiusmodi usus esset
exemplo si βλαίστους aliud esset quam pedis inuersio.
Postremo Alexander cum primo problematum li-
bro indagandum proposuisset διὰ τὴν εὐνύχων οἷς ἐπὶ τὸ
πλείστον οἱ πόδες διαστρέφονται in secundo eandem propere-
petens questionem ita scripsit διὰ τὴν οὐνύχοι μακροὶ παρὰ
βλαίστοι; quasi indicare vellet illos ipsos, quibus di-
storqueri pedes alibi dixerat, blasos propria numcupa-
ri. His fortasse aut non admodum ἐνδοξότερος suam
tueretur Theodorus translationem. Budæus vero
cum ad huius vocabuli aperiendam proprietatem
multa congerat, nec satis explicet quid potissimum
probet ita Aristotilem videtur interpretari ut blasum
dici velit cuius crura extrorsum diuersa, ac diuari-
cata sint. hunc autem eundem esse cum valgo,
quod ex Sex. Pompeij explicatione facile intelligi pu-
tat. valgo vero ita varum opponi quemadmodum
blaso opponitur rhabus. Hac Budæus, quorum si
quis rationem exigat non deerunt quæ respondeat,
nam ut Latina omittantur, quæ ad Aristotelis ver-
ba recte interpretanda nihil faciunt, Iulius Pollux
libro

lib. secundo ὀνομαστικῶν, Ραίβους inquit καλοῦσιν οἱς καμπύλα εἰς τὸ ἐνδον τὰ σκέλη, βλαῖδες δὲ οἱς τὰ ἐπὶ τοῦ γονάτων ἄς τὸ ἐξω ἀπὲ-
 τραπίζα. Post Pollucem Galenus (quamquam enim οὐχ ὄντος, fuerint, videtur tamen Galenus adulto iam Commodο, cuius præceptor Pollux, plura scripsisse) cum in libro περὶ αἰτίων duas attulisset causas, ob quas crura deprauari contingeret, tertiam addidit quam impositi corporis molē esse dixit, atq; eius onere quibus rectiora quam naturæ usus exposceret crura essent eos blasos fieri, cōtra rhēbos, quibus paulo pronius inter se curuata sinuarentur edocuit. Tum disertis verbis quarum rerum ea vocabula notæ essent ostendere aggressus eadem prorsus attulit, quæ paulo ante ex Polluce descripsimus Ergo si Budeum audias Aegyptios, & Aethiopus valgis fuisse cruribus ex Aristotele discimus, si Theodorum, prauis tantum pedibus eos laborasse probat hypothesis, virumuis autē admittas in de tuam euentu explicationem contingit, unde tu illi subsidium parasti, nam si blasitas nulla est quæ poplitibus in exteriorē partē proiēctis pedes compareret, & in recto vestigio ingredientē hominem statuat, vel peruerse in antiqua tabula rudis artifex Aegyptiorum corpora adsimulauit, vel iurpi lapsu pro cruribus pedes, & pro varo valgum Aristoteles in quæstionem vocauit. Non tamen hæc eiusmodi sunt, quæ te facillime de sententia deiiciant. Ac primum, quod utrique aduersariorum commune est, si τὸ βλαῖσεν inferiores tantum corporis partes inuertit, cur libro de Animalium historia scripsit Aristoteles

les , flecti hominis brachia in posteriorem partem
 cum illa exceptione *πλεὺ μὲν ἰσχυρίζεται ἐν τῷ πράγματι
 τὰ ἐν τῷ; Blasitas* igitur de brachijs etiam , ut loquun-
 tur scholæ prædicatur . Hoc communiter aduersus an-
 hos . sunt vero quæ etiã singulis separatim obijcias ,
 nam primum quod attinet ad Theodorum , vel
 blasum ad pedes recte contractum dicitur , quod
 ea propria sit vocabuli significatio , vel quod eum
 necessario sensum expostulet dubitationis propositæ me-
 thodus . Sed tam angustis finibus eius vocabuli no-
 tionem minime circumscribi clare intelligimus cum
 ex verbis ij. lib. de Anim. histor. nuper prolatis, tum
 ex libro de Anim. ingressu , in quo sepius repetitus
 eiusdem vocis usus ad significandam cruris inflexio-
 nem plerumque adhibetur . Dubitationem vero quã
 proponit Aristoteles non esse ad pedes tantum refe-
 rendam , & causa rei quæ *ῥῆμας* redditur , & ipse
 prope sensus aperte demonstrat , nam siue calor, si-
 ue moles membra distorqueat , qui in longitudinem
 porrectiores sunt artus , eos facilius vi aliqua adhibi-
 ta a recto deduci necessariũ est . Budæi verò senten-
 tiam non multo validioribus machinis & ipsam de-
 moliaris , nam cum dicu blasum Aristoteli valguum
 esse , non animaduerit si hoc verum sit , inde effi-
 ci , ut Analyticæ artis vel inuentor vel expolitor
 Philosophus logicas syllogismorum consecutiones igno-
 rare videatur . Quid est enim ? crura Aegyptijs ex-
 trorsum flectuntur , quia caloris exsuperantiam
 flexio cruris insequitur . At vel pueri cognitum ha-
 bent ,

bent, non commeari inter genera, & species argu-
 menti necessitatē. Præterea, si nihil blasum est, ni-
 si quod exterius inuersum a natura rectitudine absce-
 dit, cur ad eam brachiorum blasitatem, cuius ar-
 gumento superius vsi sumus, addidit Aristoteles ex-
 plicationis loco verbum illud ^{ἐντός}? Profecto aut il-
 le ^{περίτρεχον} est accusandus, aut Budæus improprie-
 ratis. Hæc singillatim aduersus virumque. Quem-
 admodum vero ad ea, quibus ambo suam iueri
 posse interpretationem videbantur, respondeamus,
 omnisque è medio difficultas amoueatur, hinc ut ar-
 bitror ducetur iustissima ratio. Cum præ rerum innu-
 merabili multitudine omnis verborum penus magna
 semper laborarit inopia impulit usum necessitas, ut
 quæ unius tantum rei propria vocabula essent, illa
 ad res plures significandas certa quadam observa-
 ta similitudine audacter protraheret. Ex eo verborum
 genere ^{ἐκείνους} est, nam vel omnem in partibus ani-
 malium ad incessum necessarijs a recto declinationem
 significat, vel ei tantum tribuitur, quæ definitæ ali-
 cuius partis est propria. Virumque vero genus tam
 commune quam proprium pari diuisione diducitur,
 nam vel administri progressionis acrius noxia flexio-
 ne obliquantur, vel facilioris motus gratia sic a na-
 tura sunt instituti. Ita sex in genera blasitas abit.
 Nec uero difficile est ad singula, quæ enumeravi-
 mus genera, ueterum scriptorum usum, & doctri-
 nam accommodare, nam si pro uaria sententia-
 rum ratione uerba diligenter expendantur primum

blasphatis genus adhibitum inuenietur ab Aristotele in lib. 2. de historia Anim. secundum, & tertium ab eodem in lib. de Anim. ingressu. quantum ab etymologico cum blasum idem esse dixit quod ^{παράλογον}. quintū a Galeno, & Polluce, sextum denique a Xenophonte, Alexandro, & Suida. Quodnam uero ad blasī genus controuersi problematis questionem referendam censebimus? Profecto ad illud, quod dubitationi parem esse responsione ostendat, est autem responsio eiusmodi, ut causas inflexionis afferat nullam certam ad speciem contracta. Quam uero in partem illa flexio uergeret in Aegyptijs tu mira subuitate ex ueteri tabula demonstraſti. Quod si nostra quoque tempeſtate ijsdem terrarum in oris genitos non ualgis sed uaris ingredi cruribus nos docuiſſes, nullam prorsus de tua ueritate opinionis in animo cuiusquam dubitandi ansam relictam existi-marem. Habes, quod te expetere ostendiſti, meum de tua coniectura iudicium. Quod uero aliquando tibi dixi, multa esse in Platoniorum libris, quæ si familiarem ipsis philosophandi rationem sequi uellemus, de abditis rerum causis, deque abiunctis a materia mentibus ex hac ipsa tabula depromi possent, id eiusmodi est, quod vel inanibus comminiscēdis allegorijs, quales damnantur a Socrate, ingenij vires misere deterat, vel si quid etiam cōtineat, quod cognosci non inutiliter possit, ab ea tamen commentatione, quam tu tibi propositam initio nos monuiſti, sit plurimum alienum.

Proximum subsellium occupat Isis, cui stans Osiris auiculam porrigit alis veluti applaudentem. post hæc Isidis effigies, cuius capitis ornatus Loti Floribus & Perseæ folijs distinctus faciem humanam Aeluri habentem auriculas includit; cuiusmodi & alibi visitur, quod symbolum & in vertice Sistro rum apponi testatur Plutarchus. Felis enim ob varietatem, vim noctu agendi, sæcunditatem, stans cum Lunæ vicibus oculorum auctiones, & imminutiones Isidem indicabat, qua ratione inferius Felem cum Sistro conspiciamus. muliebris vero facies non sine mente, consilioq; Lunæ cursum agitari demonstrabat. superius pandit alienas alas Scarabeus Solis imago, eiusdemque in cursu amulus, in exuenda senecta Lunæ exemplar. eius encomia cum alij collegerint, sufficiet apposuisse hic antiquam Gemmæ sculpturam.

De Isido, &
Osiride.

Clem. Alex.
lib. 5. Strom.
Horap. lib. 1.
Arist. li 2. de
hist. an. c. 17.

In ea Solis caput concinne Scarabeo imposuim, quæ omnia serpens caudam vorans ambit, ut daretur intelligi fortasse, Orbis huius lucem a Sole esse, qui sapiente cursu vitam animantium moderetur. Accipitris caput in imagine sequente Osiridem veluti digito monstrat, ut enim refert Eusebius

lib. 3. de præp.
Eu cap 3.

cole-

volebatur ἰσχυρὸς ἄνθρωπος ἀνδρῶν lancea Typhona inter-
 ficiens. Accipitris faciem (cetera enim nostri insti-
 tuti minime sunt) ipse ad Solem refert , cum ea Auis
 lucis ☿ spiritus Aegyptijs symbolū sit: tum ob Ala-
 rum pernecitatem , tum ob vim in altiora tendendi .
 imo Plutarchus Accipitris pictura ab ἴσδεμ Osiridē
 saepe proponi refert. cuius rei rationes ab ipso ediscēda .
 suspicari autē licet a Zoroastre figmentū hoc inuectū
 fuisse , cuius ἐν τῇ ἰσεί συνάγωγῃ τῶν περσιῶν hæc sunt
 uerba οὐκ ἔστιν ἰσὶν ἐκείνῳ δὲ ἔχον ἰσπανός . in quam senten-
 tiam Plutarchus narrat Sai in uestibulo Templi Mi-
 neruæ Accipitris sculptura Deum prænolari . hæc
 imagines D. Gregorius Nazianzenus portentosas
 ☿ compositæ naturæ uocat , ubi Nonnus notauit se
 Alexandria uidisse perexigua quadam sigilla (qua-
 lia ☿ nos uidimus) caput Canis , Felis , Accipi-
 trisve gestantia . de stellâ Soihî satis iam diximus ,
 ut etiam de Oro , cuius imago cum Anubide ☿ Isi-
 de ad Minuij Felicis uerba mirum in modum fa-
 cere uidetur , ea sunt . Isis perditum filium cum Cyno-
 cephalo suo ☿ alijs Sacerdotibus luget , plangit , in-
 quirir . subdit . mox inuento paruulo gaudet Isis ,
 exultant Sacerdotes , Cynocephalus inuentor gloriatur .
 Anubiden , quem minus proprie Cynocephalum
 vocant Minucius , ☿ Tertullianus , refert Dio-
 dorus Osiridis filium fuisse , ὄσινque canis insigni .
 inde uidetur natum , ut canino capite fingeretur . Plu-
 tarchus Osiridis ☿ Nephryos filiū facit , quē Isis a
 matre exposuū sustulerit , custodemq ; perpetuo habue-
 rit :

Refert Eu-
 feb. lib. 2.
 præp. Eu.
 cap. vii.

in inuect.
 in Iulian.

in Octauio.

in Apol. c. 6.
 lib. i.

rit: eundē praterea esse cū Horizōte, & Saturno, Hecatenque imitari numen cœleste, & terrestre. sunt qui Mercurium appellarint veluti Seruius, & Appuleius. imo Lucianus scribit Mercurium postquam Isidi in Aegyptium trananti praeiussset, ex adolescente Cynoprosopum factum. hac de causa Anubidis gestamen fuit ^{αὐγὴν δ' αὖ} Mercurij inuentum. Anubidis anathemata Cynocephali fuerunt; ex quo videtur factum, ut ab his non distingueretur. fuit is Osiridis, atque Isidis custos ad canis naturam apposite. inde apud Virgilium, Ovidium, Propertium, Prudentium, & Auienum, latratoris, latrantis, & caniformis epitheto notatur. Iuuenali derisor appellatur, quo tamen loci, si antiquorum exemplarium fides accederet, derisor magis placeret ad canem eximie. nec aliud numen intellexit Prudentius.

In fine viij.
Aen.
In Dial.
Noti. &
Zeph.
Lucian. in
Toxari &
Nummi veteres.

Aen. lib. 8.
Metam. li. 9.
El. 10. lib. 3.
i Apotheosi.
in Aratais
Phenom.
Sat. 6.

lib. 2. cont.
Symm.

Quasdam victa dedit capitis Cleopatra
canini.

Effigies. ———

Fuit individuus Isidis comes, quod, prater Minucium Felicem & Tertullian. locis proxime citatis, indicat Auienus.

Digna Poli consors, & cura latrantis Anubis.

Extat apud nos in Aedibus Rhamnusijs græca vetus Inscriptio quam hic apposuisse non omnino inopium arbitror.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ
 ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ ΜΕΛΑΝΗ
 ΦΟΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΝΙΑΣΙΝ
 ΤΟΥ ΠΑΣΤΟΦΟΡΙΟΥ
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ
 ΤΕ ΤΟΙΧΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ
 ΟΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΓ
 ΚΑΤΣΙΝ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ
 ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΜΟΧΘΟΥΣ
 ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΧΟΙΣ
 ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠ' ΑΥΤΟΙΣ ΣΑΝΙΔΑΣ
 ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΣΑΡΑΠΙΔΙ ΙΣΙΔΙ
 ΑΝΟΥΒΙΔΙ ΑΡΠΟΚΡΑΤΕΙ
 ΕΝΙ ΙΕΡΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
 ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
 ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΥ

Isis Tabulam fere concludit, cui Leoninum caput impositum eadem prope de causa, qua Osiridi vidimus Ibidis caput concinnatum. Sol enim Leonis vultu fingebatur, inquit Lutatius Placidus, vel quod hic Deus ceteros vi nominis, & potentia excellat, ut inter reliquas feras Leo, vel quod sit rapidum animal. & de hoc, vel non absimili simulacro, sensisse videtur Minuc. Felix dum inquit, de capro etiam, & Homine mixtos Deos; & Leonum, & sanum vulvis Deos dedicatis. Arnobius & ipse,
inter

Ad secundū
 Theb.

In Octauio.

In gradu.
 Pent.

inter Deos videmus Leones toruissima facie, mero oblita minio, & nomine frugifero nuncupari. Tertul-
 lianus etiam, sed illi debebant adorare statim bifor-
 me numen, quia & Canino & Leonino capite com-
 mixtos, & de Capro & de Ariete cornutos, & a lum-
 bis Hircos, & a cruribus Serpentes, & planta, vel
 tergo alites Deos receperunt. hinc desumpsit argumen-
 tum Porphyrius ad hæresin suam defendendam; ad
 simulacrorum videlicet compositionem quodlibet ani-
 mal cum homine assumptum olim fuisse, veluti cum
 humano corpori facies avis cuiuspiam, Leonisue iun-
 geretur. huc respexit Lucianus ^{ἡ ποικίλη ἀνθρώπων ἀνθρώπων} recensens. Romæ quidem extat marmoreum signum,
 quod quia hoc nostrum æmulari videatur, hic bono
 publico euulgamus, acceptum a HIER. ALEANDRO
 eruditissimo adolescente, contubernali olim nostro, cui
 volentibus Musis, Iuris humani & diuini pene-
 tralia inuisere feliciter contigit.

Apolog. c. 16

lib. 4. de ab-
stin.In Hermoti-
mo.

MENSÆ ISIACÆ

Tabula interpretatione absoluta ad Limbum accedamus . incipiemus autem ab angulo , qui sinister superior inscriptus est , in quo Felis cum Sistro Sacrum Isidi animal , cuius ut fœcunditas exprimitur testes Osiridis superne adiecti sunt . huius animantis sepulcra in urbe Bubasti fuerunt , ubi Diana colebatur , ut minus vere videatur dixisse de Aegyptijs Iuuenalis .

Herod. lib. 2.

Sat. 15.

Oppida

Oppida tota Canem venerantur, nemo
Dianam.

Sistrum adamussum (ut inquit) delineauit Ap- lib. 11. Me-
puleius inquit, dextra quidem ferebat æreum cre-
pitaculum, cuius per angustam Laminam in mo-
dum balthei recuruatam, traiecta mediæ pauca vir-
gulæ crissante brachio tergeminos iactus reddebant
argutum sonorem. non enim persuadent mihi qui
putant his verbis Crotalum describi. at crepitacu-
lum appellat. recte id quidem. *Martialis*.

In Apoph-
ectis.

CREPITACVLVM.

Si quis plorator collo tibi vernula pendet
Hæc quatiat tenera garrula Sistra manu.
ante *Martialem Propertius*.

lib. 8. el. 103

Romanamque tubam crepitanti pellere
Sistro.

Ouidius.

———— crepuitq; sonabile Sistrum.

Et ut concludam nemo erit, qui *Plutarchum*
de Sistro loquentem legerit, & *Gemmas Num-*
mosque antiquos pertractauerit, qui non mecum sen-
tiant. licet enim Sistrum aliquando ab hac specie va-
riauerit aliquantisper, a Crotalo tamen longe absuit.
Sistrum vero vel motum, & ortum rerum indica-
bat, ait *Plutarchus*, vel *Nili accessum & reces-*
sum ut ait *Seruius*. nisi dicamus denotasse *Hirun-*
dis garrum, in quam *Aegyptij* fabulabantur

Ad vii. B.
Æneid.

MENSÆ ISIACÆ

Plutarchus.

lib. 10.

lib. 10.
cap. 33.

Plutarchus.

lib. 12.

D. Hieron.
contra Iou-
ian. lib. 2.

conuersam Isidem, ut necem Osiridis, cuius cada-
uer prope Byblum inuenerat commodius lugeret.
præluceat nonnihil ad hunc intellectū Minucius Fel.
ita scribens, & dispice Isidis ad hirundinem Si-
strū, & aspersis membris inanem tui Serapidis, siue
Osiridis tumulū considera, deniq; sacra ipsa & ipsa
mysteria, inuenies exitus tristes, fata & funera,
& luctus atque planctus miserorum Deorum. Isi-
dis autem aues videntur fuisse Hirundines, quæ in-
sulam iuxta oppidum Copton eidem sacram ne lace-
ret amnis, incipientibus vernis diebus, muniunt
opere, palea, & stramento rostrum eius firmantes,
continuatis per triduum noctibus tanto labore, ut
multas in opere emori constet. Fuit vero Sistrum
peculiare Isiacorum gestamen, quo Typhonem arceri
credebant. & hoc Isidis imitatione, quam Ouidius,
Val. Flaccus, Appuleius, Numini veteres, & reli-
qua antiquitatis Analecta cū Sistro delineāt. qua de re
Sistratā turbā appellauit Martialis Isiacos teletas.

Linigeri fugiunt calui, sistrataque turba

Inter adorātes quum steterit Hermogenes.

Præit Accipiter, cui impositum Ori caput, e cu-
ius mento dependet Serpentis cauda nisi ego male
coniicio, acumine uidelicet in mentum infixo, seu
vice versa, ut alibi conspeximus. præcedit Acci-
pitrem Leo, a quo Leontopolis desumpsit nomen. imo
eidem ut Deo templa erecta sunt. Heliopoli tam-
quam Vulcano, & Soli sacrum animal in Templi
uestibulis alebatur, ut scribit Aelianus, qui caus-

sam

sam inquirens cur Leo ignem paveat, respondet interioris ignis plenum esse, ideoque exteriorem horrere. Empedocles autem apud eundem felicissimam predicat conversionem ex homine in Leonem: ut hinc arripuisse ansam videatur Apollonius fabulandi, Amasidis animam in Leone latere, cui Sacerdotes sacra fecerunt, quemque vitis tenuisque exornarunt: membra eiusdem anteriora Igni, posteriora Aquæ Aegyptij assignabant; quia, scribit Macrobius, validus est Leo pectore & priore corporis parte; at degenerat posterioribus membris: in hoc etiam Solem imitatus, cuius vicem in veteribus Nummis radiato capite tulit; concinne ad historiam quam recitat Macrobius, de Leonibus videlicet, immissisque in Regias Naues radijs, quales in Solis capite pinguntur. Succedit Flos qui diligenter inveniendi Melilotinus videatur. Porro Melilotus Nili, & extremarum terrarum fœtus, Osiridis & Nephthyos germen fuit, quo Osiris coronatus incessit: ideoque pro fastigio Osiridis testes eidem impositi sunt, quos ipsemet Osiris genuflexo veneratur. sacram Aspidem alatam, cui Accipitris caput adiectum Pierius Valerianus Basiliscum interpretatur. infra hanc videtur Tauri caput, nisi quis Bovis fœminæ malit; tum Persee arboris folium. fuit autem hæc arbor Isidi sacra, quod eius folium linguam referret, fructus Cor. sola præter hæc Nili aqua gaudet: hæcque culus rationes ignorasse videtur Socrates apud Cassiodorum, qui proceritatem, & speciem tan-

lib. 12. c. 7.

Philostratus.
lib. 5. de vita
Apollon.
lib. 1. Saturn.
cap. 21.
Cap. 20.
Plutarchus.
lib. 14. Hierogl.
Plutarchus.
Fractatorius
tamen vir in
signis Came
si Deo sacra
tam cecinit
in Poemate,
quod Iosephum inscrip
sit Pausanias Eliacorum
priore.
lib. 6. histori.
Tripart. ubi
de Persea.
Hermopolis
Thebaidis,
frustra ergo
notavit Aelianus, li. 10.
c. 22. Persea
Apollonopoli
peculiarē.
esse, sibi met
parum constans
lib. 11.
c. ult. ex eadem
arbores
victoribus
Dionysiacorum
Coronæ parabantur,
ut elicio ego ex Calixeno Rhodio apud Athen. lib. 5.

MENSÆ ISIACÆ

tum in ea notauit. Rana demum Scabello insidet,
 supra quam plana illa rotunditas in Apicibus sa-
 cris frequens quam Serpens fere totam ambit &
 præit hæc omnia alata Sphynx, cuius meminerunt
 Palephatus, & Aelianus. alioqui Aegyptij ex
 Leone & Virgine Sphyngas perficiebant, quales
 Romæ spectamus e regione Panthei, & in hortis
 Calliopeijs. ea scilicet de causa quod Quintili &
 Sextili mensibus, quorum tutela Leo, & Virgo
 sint, exuberet Nilus. ita Bellonius, qui addit
 Monstra hæc Herodoto Androsphyngas vocari. in-
 ter Simias numerat Solinus, villosas comis &
 mammis prominulis affirmans. at Ausonius, &
 Apollodorus tricorpores ut hic videmus asserue-
 runt. Sed cur ita frequentes hic appositæ? ut sacro-
 rum doctrinam innuerent latitare; qua etiam
 de causa pro foribus Templorum eas collocabant:
 ut docerent præterea Deum & amandum, & ti-
 mendum esse: fera enim & hominis imaginem
 Sphyngas gerere, itaque Deum impijs ferum, ius-
 tis humanum esse. & hæc Pictorum licentia Poe-
 tarum figmento auctoritatem conciliauit, Theba-
 nam videlicet Sphingen anigmata proponentem
 iter cum viatorum discrimine insedisæ. ipsa enim
 anigma cum esset haud mirum si anigmata discu-
 tienda proponeret. Gryllus tamen apud Plutar-
 chum ex hominis & bestiae coitu Sphyngas enatas
 ratiocinatur. mox occurrit Apis Nauigio vectus,
 quale forsitan *ἡρακλῆος* vauī appellat Diodorus. li-

cet

De incredi-
 bil. hist. li. 12.
 de hist. ani.
 cap. 35.
 Aelian, li. 12.
 cap. 7.
 Ira Belloni
 in lib. de ad-
 mirab. an-
 tiquor. oper.
 præst. cap. 2.
 Ahton. Au-
 gust. Nu-
 mism. Dial.
 3. Michael
 Mercatus de
 Obelisc.
 cap. 11.
 lib. 2. obseru.
 ca. 45. & 46.
 Cap. 30.
 In Monosyl-
 labis.
 lib. 3. Bibl.
 Plutarchus.
 Clem. Alex.
 lib. 5. Strom.

lib. 1. par. 2.
 cap. 4.

cet enim *ὄντιον* *παρασκευαζόμενον* minimè adsit, id factum videtur ut Apis magis conspicuus sit. & ut nihil quod in mentem venerit indictum sinamus, placuit olim, quod modo abdicamus, hoc nauigium Barin esse, cuius meminere Diodorus Siculus, Porphyrius, Iamblichus, & Propertius lib. 3.

par. 2. cap. 5.
& 6. apud
Theodoret.
serm. 3. de
myster. Aeg.
gypt. Eleg. 10

Romanamque tubam crepitanti pellere
Sistro,

Baridos & contris rostra Liburna sequi.

Videbatur enim hic nescio quis exprimi (Ost-
ris fortasse) qui sedens in puppi conto nauigium
impellit, quod forsan ab eius nauigij structura,
quod Herodotus Barin appellari testatur, non om-
nino recedit. accedebat hinc appellatum videri
montem illum insignem Armeniae regionis, in cu-
ius cacumine post cataclysmum Arca Noe conse-
dit. Nicolaus enim Damascenus montem illum
Barin vocat: nisi velimus id illi nomen ob alti-
tudinem obtigisse, cum *βάρει* Turres appellatas
sciamus: at, ut semel monuimus, seponimus hac
omnia, quæ Diuinationem potius, quam ingenii
acumen aliquod sapiunt. mirum autem videtur,
ut hoc obiter dicamus, quod de Arca Noe narrat
Epiphanius, eius reliquias sua etiamnū atate su-
perfuisse; quod & notauit Abidenus Mnaseas, &
Neoterici quidam, qui & hodie manere serio ad-
firmant. Nauigij nostri puppim ornant penna,
sacra Serpens, & nobilis ille frutex, qui Isidis
capillo

Euterpe

Apud Eu-
feb. lib. 9. præ
par. Eu. c. 4.

In panario.

Apud Eu-
feb. loc. cit.
vide, & D.
Hieron. de
loc. Heb. in
princ.
Ioh. Laurèr.
Anania Col
mogr. trac. 2.

MENSÆ ISIACAE

capillo nomen debet. in Prora sedet Isis Lune insignibus insignis. porro extra cymbam Osiris, qui cum Iside, Oro, & Anubide limbum uniuersum passim distinguit, Accipitrem veneratione dignum esse monet. Accipiter enim Apollini, ac si dicas Osiridi sacer fuit, & Solis præterea symbolum. est enim igneus & vim habet interimendi inquit Clemens. imo Aelianus inter alia quædam notauit, hanc auem ab Aegyptijs, etiam mortuam, vt diuinam suos Tripodas habuisse. hanc Tentyritæ sanctissime colebant ob pernicitatem, & vim ad Ignem, vt diximus, proxime accedentem. Coptiæ oderant veluti Crocodilorum hostem acerrimam. hinc autem nutare videtur Canon ille apud Strabonem ab Aegyptijs omnibus peræque coli ex terrestribus Bouem, Canem, Felem: ex volatilibus Accipitrem, atque Ibin, ex Aquatilibus Lepidotum, & Oxyrinchum. quæ si vera sunt mirum videtur hos pisces nullibi in Tabula nostra spectari. auget dubitationem Plutarchus, qui eos præ alijs Piscibus execrabiles Aegyptijs fuisse tradit. de Oxyrincho tamen aliter Aelianus. erant autem in Aegypto sacrorum Accipitrum curatores, vt & reliquorum animalium sacrorum altiores, quorum munera apud Diodorum legas. huc pertinet mansio Hieracon apud Antoninum, nomen sortita vt aliæ pleræque ab animalibus sacris. Caprinum caput vel Mercurij symbolum est ex Marciano Capella, apud quem Caprea cum alijs

qui-

Porphyr. lib.
4. de abstin.
quem vide.

lib. 5. Strom.

lib. 11. histor.
an. cap. 35.
Aelian. li. 10.
cap. 24.

lib. 17.

Aelian. li. 7.
cap. 9.

lib. 1. par. 2.
cap. 4.
Accipitres,
& hodie in
Aegypto fre-
quætes sunt.
Bello. lib. 2.
obser. c. 36.
lib. 2. de
Nupt. Phil.

quibusdam in eius Dei gratiam proponitur; aut Capram indicat, cui Aegyptij ex Theodoro diuini Serm. 7. nos honores detulerunt. quod ad Hircum attinet, fuit is ut supra narratum est Pani sacer ea ratione, qua Priapus inter Deos relatus, ex appetentia videlicet indefessa generandi

Theodoret.
Serm. 2.

O miseras hominum mentes o pectora cæca!

Vere huiusmodi deliria dum exagitaret, scripsit Arnobius; si contemptor aliquis numinum, & sacrilegi pectoris immanitate furiosus intendisset animum maledicere Dijs vestris, auderet in eos quidquam grauius dicere, quam ista prodit historia, quam veluti quiddam mirabile Commentarij contulistis in formulam? at hosce Commentarios quam speciosis Titulis exornabant? fuit qui Libros Θεολογικῶν inscriberet. alij Indigitamenta, Rituales, & Augurales Libros, Commentarios sacrorum, Rerum diuinarum, Religionum, Pontificalium Questionum. alii alia, propter quæ curioso Lectori non respondere vadato, & perdere litem operæ precium esset. his affinia fuerunt famosa illa Gnosticorum, & Carpocratianorum dogmata, quibus humano semini veluti rei sacræ cultus accessit, & pecudum more promiscui concubitus recepti. & hinc natum videtur, ut Fronto quidam perscriptæ frontis homo obiecerit Christianis incesti conuiuii notam, & adorata Sacerdotis virilia, quod tamen Vir Illustrissimus ad

lib. 3. aduers.
Gent.

Aclepiades
Mendefius
apud Suet.
Pontificales
libri apud
Prob. i. Geor.
& Arnob.
lib. 2.
Césorin. de
die Nat. c. 7.
Cic. lib. 1. de
diuin.
Festus. Ne-
stere.
Macrobi. li. 3.
Saturn.
Epiphanius.
Clem. Alex.
lib. 3. Strom.
Theod. Hæ-
ret. fab. lib. 1.
Apud Mi-
nuc. Fel.
Cæsar. Baro.
to. 1. Annal.

MENSÆ ISIACÆ

Plutarchus
in Gryllo.

Serm. 3.

Exomologesin acute retulit : & quidem hæc omnia hereticis sollemnia , nomini Christiano odium & inuidiam apud Ethnicos conflauerant . hæc obiter . Mendesium Caper a quo digressi sumus , cum multis ac formosis mulieribus includebatur , non ut cum iis misceretur , ut nuper coniecit Vir doctissimus , sed forsan in gratiam peruigiliorum , quæ apud Gentem superstitiosam ut reliqua omnia inualuisse facile arbitramur . cuius rei extant apud Auctores plerosque non obscura vestigia . at his quæ supra diximus videntur aduersari Theodoreti verba quæ sunt ; τὰυτῇ δὲ τὸν Ἀπὶν τὸν βοῦν οὐ λέγω Αἰγύπτιοι τρέφουσιν . τὸν δὲ μένδον τὸ ἵπνον . auget dubitationem Interpres , qui hæc ita vertit . huic (Luna) Apin Bouem ita dictum Aegyptii nutriunt : Soli vero Hircum , quem vocant Menden . at non ΜΕΝΔΗΝ sed ΜΝΕΥΙΝ legi & m. 5. Codices & ratio postulant , ut & vidit F R. S T L B V R G. Vir doctus , & Reipublicæ literariæ amans . Vocem vero Hircum interpretem sibi habere iubeamus , qui de suo largitus est . quamquã si hosce commentitios Deos ad indigestam illam congeriem de qua in præfatione egimus , redigere velimus , nihil prohibeat Soli Menden sacrum esse . at ridicula hæc numina , Apis videlicet cum Hirco , ita videntur fuisse hominum sermonibus celebrata , ut Maximus Tyrus nescio cuius meminerit , qui ex Europa nauigauit in Asiam , ut præter cætera ἢ Βουὸν , ἢ τρεῖς οὐκ ἴδεν . De Cerco-
pitheco

Serm. 6.

pitheco satis alias . nunc de Arula bipede ut videtur , in qua stat Urceus e Silanis duobus aquā . in modiolos effundens . Urceo superne infixā Crux Sarapidem notat , in cuius adytis hoc signum olim . compertum diximus . Modiolos ad eundem pertinere iam pridem ostendimus . at Sarapis per Aquæ effusionem consueverat excitari . in Osiridis pompa vas aquarium præcedebat ; in Isidis amphora quam hydriam videtur appellare Vitruvius . de Canopo, quæ hieracosphynx amplexatur, & præferre videtur præter Poetas, apud quos frequēs eiusdē mentio est, ita Eusebius lib. 2. histor. Eccl. apud Rufinum : ipsius (Canopi videlicet) simulachrum pedibus perexiguis , attracto collo, & quasi sugillato , ventre tumido in modum hydriæ , cum dorso equaliter tereti formatur . Epiphanius præter hæc affirmat Canobum Menelai Gubernatorem , eiusdemque uxorem Eumenuhin Alexandriæ sepultos, coli ad Ripam Maris XII. ab Urbe lapide, in ostio uidelicet Canopico, de quo Veteres Geographi consulendi , Strabo præsertim , qui & ab Eiphanio in locorum intervallo discedit, & cum ipso Canopitarum mores , & sacra luxuria , nequitiaque comperta scribit . Aristides tamen nobilis ille Sophista ex Aegyptii Sacerdotis sermone serio negat Canobū a Menelai Gubernatore nomen iraxisse . multis enim ante sæculis , quam appelleret eo Menelaus id nominis ei loco fuisse . eundem huius uocis sonum aliter atque Græci effe-

Porphyr. li. 4
de abstin.
Plutarchus.

Appul. li. I. r.
Metam.
In Prohem.
lib. 8.

In Ancora
to.

Lib. 17 videtur
& Eunapius in Acedesio.

In Aegyptia
ca.

MENSÆ ISIACÆ

lib. 1. instit.
cap. 5.

Aristoteles
lib. 2. de re
familiari.

Lib. 1. de Na-
tura Deor.

Aelian. li. 2.
hist. an. c. 38.
Plutarchus,
& Clem. 5.
Strom.
Aelian. li. 10.
cap. 30.

rant, pronunciaſſe; ut huius forſan loci ſit quod
monuit Quintilianus, Ciceronem Canopitarum exer-
citum dixiſſe, at ipſos Canobon vocare. vocabuli
interpretamentum idem ille Sacerdos aiebat eſſe au-
reum ſolum, ea ratione (ſi diuinare licet) quod
ibi olim ante Alexandrum mercatorum conuentus
ageretur. ſupradictis calculum adiecit Plutarchus, qui
improbat Canopum Gubernatorem appellantes. &
hec ſpecioſe magis dicta, quam vere. cum enim
ethnici homines viderent detegi Chriſtianorum ſcrip-
tis quicquid ipſi olim veluti ſacrum coluerant, ut ve-
ritati obicem opponerent rem alio trahere conabantur.
frangit hic ſeſe limbus vergens ad inferiorem partem,
in qua notandus videtur Leo procumbens cum arie-
tiniſ cornibus, apiceque Lunari. quæ omnia non
incommodè interpretari poſſimus ſi dicamus Lunam
non niſi poſt occidentem Solem conſpicuam eſſe. ut
miſſas faciamus toties inculcatas Solis, & Lunæ;
Oſiridis & Iſidis relationes. reſtant in hoc limbi
ſegmento Siren cum aliſ quaternis, Hieracoſphynx
alata, & Ibis, quam graphice delineauit Cicero his
verbis, Ibes maximam vim Serpentium conſciunt
cum ſint aues excelſæ, cruribus rigidis, corneo proce-
roque roſtro. fuit hæc Iſidi ſacra Avis, tum quia
ad Lunæ rationē, quam pennarum etiam varietate
exprimit, oua fingit; tum quia tot diebus oua exclu-
dit, quot Luna creſcit & decreſcit. eiſdē intēſti-
num Luna deſiciente comprimitur. ad hæc extra
Ægypti fines non progreditur, exportata vitam
citius,

cilius, quam patrij soli desiderium abijcit. Consecra-
tionis causa fuit utilitas. Serpentibus enim alatis ex
Arabia in Aegyptum aduentantibus obuiam proce-
dens eas conficit, earumque oua disperdit, ut patet
ex Herodoto, Plinio, Solino, Iuuenale. qua potissi-
mum de causa capite pœnas luebat qui etiam impru-
dens Ibin occidisset ait Herodotus, qui sanctionem
hanc etiam ad Accipitrum necatores protendit. de
Ibide testatur eadem Diodorus, additque oculatus te-
stis eandem pœnam manere aluri etiam inuolunta-
rios interfectores. adiungit Cicero V. Tusculana
Aspidem, Canem, Crocodilum. vere ergo Pompo-
nius Mela, colunt (Aegyptij) effigies multorum
animalum, atque ipsa magis animalia: sed alij
alia, adeo ut etiã quædam eorum per imprudentiam
interemisse capitale sit. hac superstitione prudenter
usus est Căbyse dum Pelusium oppugnaret. cum
enim Aegyptij missilibus eius exercitum vexarent,
is νέμειν, πρὸ βάρβατος ἀνδρῶν. ipse ante agmen utili consilio
collocauit. Aegyptij enim iaculari destiterunt. tot ve-
ro labores Ibis incassum obibat, si vera sunt quæ pro-
dit Theophylactus Simocatus homo Aegyptius, Aegy-
ptios videlicet eiusdem ouis insidiari, ne scilicet cum
veneniura suum malum aliquod pariat. Ibis pollutas
aquas eo usque refugit, ut nō alia sese abluerent aqua
Sacerdotes quam ea, cuius auis hac bibendo purita-
tem approbasset. cum Crocodilo eas inimicitias gerit,
ut eiusdem pennarum contactu, si Aeliano credi-
mus, Crocodilus statarius efficiatur. Simocatus ve-

Lib. 2.

Lib. I. par. 2.
cap. 4.

Lib. I. c. 4.

Polian. li. 9.
Strateg.Quæstio.
Phys. 14.Plutarchus.
Aelian. li. 7.
cap. 40.
Lib. 10. c. 39.

MENSÆ ISIACÆ

ro idem de Serpentibus scribit, cuius testimonio libens subscribo, cum inter Ibin, & serpentes magnæ intercedant, eaque naturales ut diximus inimiciæ. Usus insuper Clysteris inuexit, & inter sacras scalpturas multiplici argumento recepta est. ideoque in tot benefactorum gratiam prope Hermupolin mansio fuit, quæ ab Ibide nomen duxit. his ut par erat perpensis mirum non erit quod Cornel. Strabo notauit, Alexandria ad fastidium usque Ibides frequentes fuisse. præter Ibin Aspis, cui præter Isidis caput, Ale quoque alienæ adiectæ sunt. quæ species facit, ut mihi succurrat modo Dracunculus ille, quem Alexander Abonotichita egregius ille impostor in mimicæ diuinationis usum comparauerat. & quidem, ut obiter moneamus, Plani illius festiue imposturæ aliquid commune habent cum oraculo Iouis Heliopolitani, quod absentibus, non resignatis codicillis, rescribetur. ducit agmen huiusmodi bestiarum Gallina, siue ea Mauritana, siue Meleagridum e genere sit, quæ cum Alis expansis, & Vropygio, caudaque eam sacre Vestis speciem pene representat, quam Pluuiale vocant ab antiquorum Penula desumptam. Deflectit hic iterum Limbus ut infimam Tabulæ partem ambiat. ibi inter cetera eminet Orus decumbens in lecto, quem Callixenus Rhodius Sphingopedem apud Athenæum appellasset. sub lecto Canopi tres, Canis seu Lupi, Accipitris, & Hominis capite insigniti. de Cane inferius. nunc de Lupo (si tamen is Lupus est) agemus.

Cicero li. 2.
de Natura
Deor. Plin.
lib. 8 c. 27.
Antoninus
itinerario.

Lib. 17.

Apud Lucia
nū in Pseud.

Macrob. li. I.
Sat. c. 23.

Lib. y.

mus. Delphi Lupum animatam Solis imaginem olim venerabantur, quia hoc animal, ut exponit Macrobius, omnia corripit ad instar Solis, qui radiorum ut omnia ad se trahit. hinc Apollinis Lycij cognomentum. hinc Aegyptiorum Lycopolitana superstitio Apollinem, & Lupum pari prosequentium cultu. unde natum ut Lycoctonon herbam in Aegyptum importari vetuerint. hinc Lycos oppidum, & Lycopolitis praefectura. Graecis tamen aliter visum, qui Apollinem Luporum interfectorem coluerunt. hisce transuectis accedit Bos foemina ni fallor, quae ut ait Solinus Api ostenditur in anno semel: & ipsa non absque certis insignibus. quae ut inuenta, & oblata est, eadem die statim neci datur. suadet Gallina quae expansis alis ita dorso eiusdem, ut Isidis vertici insidet. praeter haec in Hermopolite nomo Veneri Sacram Vaccam venerabantur. in uniuersa Aegypto Boues foeminas in Isidis gratiam colebant. hac minimo excipit interuallo Auis procumbens cum Osiridis capite, quam si Ibidem esse fateamur, indicio erit non absque Dei munere & mente ferri Ibidem in exitium anguium pinnatorum. Androsphinx hanc conuertet, ut rem forte mysteriorum ambagibus inuolutam indicet. & sane in hoc Monstro nouum quidpiam cernimus, barbam videlicet, cuius in tota Mensa nullibi vestigium extat. nisi dicere libeat id in Hirco gratiam praestitum fuisse, quem turpe erat inter imberbes Apparitores conspici, imo maius miraculum videtur barbam Hirco demptam fuisse,

Sti-

Aelian. li. 12.
cap 37.

Lib. 1. Satur.
cap. 17.
Aelian. li. 9.
cap. 18.
Iohan. Cas-
sian. lib. 4. de
instr. rensic.
cap 23. Plin.
lib. 5. cap. 9.
Phurnutus,
de Natura
Deor. Iulia.
Aurel. de co-
gnomin.
Deor. lib. 1.
cap. 4.
Cap. 35.
Aelian. li. 10.
cap. 28.
Herodotus
lib. 2.

MENSÆ ISIACÆ

Lib. 12. hist.
an. cap. 3.

*Stipatoribus non item . ut cumque sit , in Cymba ,
quæ superiori illi e regione respondet , cernimus bicipi-
tem Hircum , qualem Bocchori apud Aegyptios re-
gnante extitisse scribit Aelianus . Et nisi iam dudum
parum firmas coniecturas ablegassemus , non dees-
sent speciosa saltem argumenta , quibus hunc Aegy-
ptiorum Ianum esse assereremus . Cymba tu tela sunt
Persea fructus , Accipitris caput , Et sacra Serpens ,
quæ omnia Osiridem indicant , qui utrobique Porti-
toris vicem gerat . accedunt Phœnicopterus , Isidis apex
Et ante Cercopithecū genua flectens Anubis , mox
Scarabeus cum Osiridis capite , quod unum ad im-
plendam fabulam deerat . idem caput ornant Isidis
insignia eo mysterio , de quo superius verba fecimus .
Scarabeum excipit Canis , cuius ope Isis maritum con-
quisivit . ideoque Canes præire pompam in eiusdem fe-
sto consueverunt . addamus ex Aeliano cœlestis ca-
nis exortu Nili alluvionem incipere , quam nullis non
letitiæ generibus Aegyptiij excipiebant , ut ex Ariste-
næto Rhetore narrat Nonnus , cui subscribunt Euse-
bius , Et Heliodorus , qui scribit Nilum , quem ipse
Osiridem appellat ab iisdem pro Deo coli . quod cer-
nimus , Et in veteri nummo apud IOH. MOCEN-
CVM Patric. Venet.*

Diodorus Si-
cul. lib. 1.
par. 2. c. 4.
Lib. 10. c. 46.

Ad II. inue-
ctiu. D. Na-
zianz.
Lib. 4. de vi-
ta Cōst. c. 25.
lib. 9. Aethio-
ic.

ut appositae cecinisse videatur Parmeno Byzantius apud Athenaeum. Lib. 5.

Αἰγυπῆς Ζεῦ Νεῖλε

Nec deerant qui crederent Isidis lachrymis Nilum augeri, ut ex homine Phœnice se inaudiuisse testatur Pausanias. scribit autem Iohannes Leo Afer etiam nunc in Aegypto manere ob Nili peractam feliciter alluvionem festos dies septem illi Genii celebres, quos ab antiquorum ritu manasse & ipse notat. de Memphyticis canibus, ut ad semel ceptam narrationem redeamus, mirum quidpiam refert Aelianus in commune prædam exponere, & Deorum simulacra, quod & Horapollus de omnibus notavit, inconniuentibus oculis intueri. Plutarchus vero scribit canem Mercurij nomine Aegyptiace appellari. id fuit Ciceroni, & Lactantio Photh, vel Thoyt, Eusebio Taaut, facili & recepto transitu vocalium AV in O. eius vocis vestigium etiam hodie Aegyptij retinet. ut enim mihi narrare consuevit U. Exc. PROSPER ALPINVS, Aegyptij ut Canes ad diripienda proposita cibaria prouocent inciamare consueverunt Tao, Tao. imo coniungere licet hinc manasse

In Phocic.

lib. 7. c. 19.

lib. 1. c. 39.

li. 3. de Nat. Deor.

lib. 1. de fal. rel. cap. 6.

lib. 2. præp. Eu. cap. 6.

L

verna-

- vernaculam vocem *To*, *To* qua canes interdum allicimus. neque vero ab instituto nostro alienum erit
- De Iside, & Osiride. si mendacij arguamus Plutarchum, qui Canem refert diuinos honores amisisse, quod Apidis a Cambyse proiecti cadauer depastus esset. ut enim Herodotum missum faciamus, qui disertis verbis scriptum reliquit, Apin Cambyse inscio tumultum, cum sauciatus femur in templo iacens extrabisset; quod ad Canem attinet, præter Diodorum, & Iosephum, satis aperte cecinit Iuuenalis.
- Lib. 5.
- lib. 2. contra Apion.
- Sat. 15. Oppida tota Canem venerantur —
- D. Hiero. in Egipt. Itiner. Antonini Plinius lib. 5. cap. 9. Strabon. lib. 17. Huius gratia data sunt Cynopolitis Nomos, & ^{κυνων} oppidum prope Thmuin, ubi Anubis colebatur, canibusque honor & sacra cibaria constituta erant. in postrema limbi sectione occurrunt adspectanda Mnevis, aliusque quispian e sacrorum Taurorum numero. inde Anubis, seu Mercurius. Scorpius dein Isidis caput gerens, & humanas chelas, ad indicandum, ut ego quidem sentio, charitatis nexum inter Isidem, & Anubin. Themis enim Philologie nupium cuncti in Tabella Mercurij argumentum obtulit minitantem Nepam. postremo adest Osiris Hippopotamum hasta veluti confecturus. Hippopotamus vero apud Hermupolin Typhonis symbolum fuit, concinne ad eius immanem Naturam, cum in Equo Nilotico, quem Elephantum Aegyptium appellat Achilles Statius, parricidium, & incestum notauerit Horapollo. is tamen in Nomo Papremi-rano cultus est, ne scilicet præclara bestia tot immantibus
- Plutarchus. lib. 4.
- lib. 1. c. 56. Herod. lib. 2

nibus feris iniunderet. Typhonem insuper apud Aegyptios expressit Asinus, quem ideo Coptiæ male habebant. Et ut ex Plutarcho adnotauit Aelianus, Bursitæ, Abydeni, Lycopolitæ tubæ clangorem, ut asinino ruditui persimilem oderant. huc referenda Mimicij Fel. verba; nisi quod vos & totos Asinos in stabulis cum vestra Hippona consecratis, & eosdem Asinos cum Iside religiose deuoratis. ita capienda illa Appuleij, depelle Quadrupedis diram faciem, & pessima mihi que detestabilis iamdudum belluæ istius coriote protinus exue. Festiue autem Ochus Persarum Rex, qui cum se ὄνν ab Aegyptijs vocari intelligeret, Apidi quem mactauerat Asinum substituit, & coli iussit, malo tamen euentu. Bagoas enim, seu Vagao Aegyptius, Spado Regius patrij numinis contumelia irritatus Regem interfecit, Felibusque discerpendum proiecit, ut Isidis iniuriam sacrum Isidi animal ulcisceretur.

Plutarchus.
lib. 10. c. 29.

lib. 11. vbi & nefandū Asini tegmen appellat.
Plutarchus, & Aelianus loc. cit. & lib. 4. de var. hist.
Aelian. li. 6. var. hist. Sulpic. Seuer. lib. 2. histor. sacr.

A V C T A R I V M.

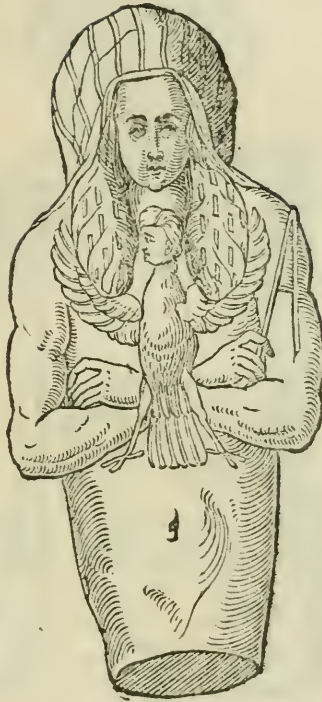

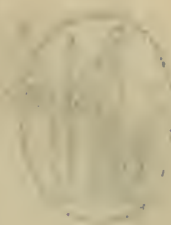
Emblemata hæc mi Lector in Aceruum quem vides constituto congeffi, vt rerum superius explicatarum series ne disrumperetur. quædam ibi apponere, prout res polcebat, necesse habui: feci tamen cum modo & parce si copiam spectemus. quæ nunc tibi dantur commentario nostro adiunges si operæ præcium videbitur. si minus abiunges ego certe selecta, & edecumata in medium attuli, factura dubio procul ad eorum Palatum, quibus Explicatio hæc mea sapiet aliquantisper. Sectariorum veterum Hieroglyphica, nugæ verius, adiunxi permotus doctorum Virorum adhortatione, & impulsus exemplo Illustrissimi Viri CÆSARIS BARONII Card. qui historiam anni cxx scalptra huius generis Amethysto exornatam voluit, & locupletatam. & sane plerique Principes eius scolæ, qui nomine tenus Christiani olim iurarunt in magistri Diaboli verba, Aegyptij natione fuerunt. in his Marcus, qui Hispanias infecit; Basilides magister luxuriæ, turpissimorumque complexuum; & Carpocrates inquinari, & cœnosi dogmatis assertor. alij Aegyptiorum doctrinis imbuti, vt Cherintus pestilens
ille

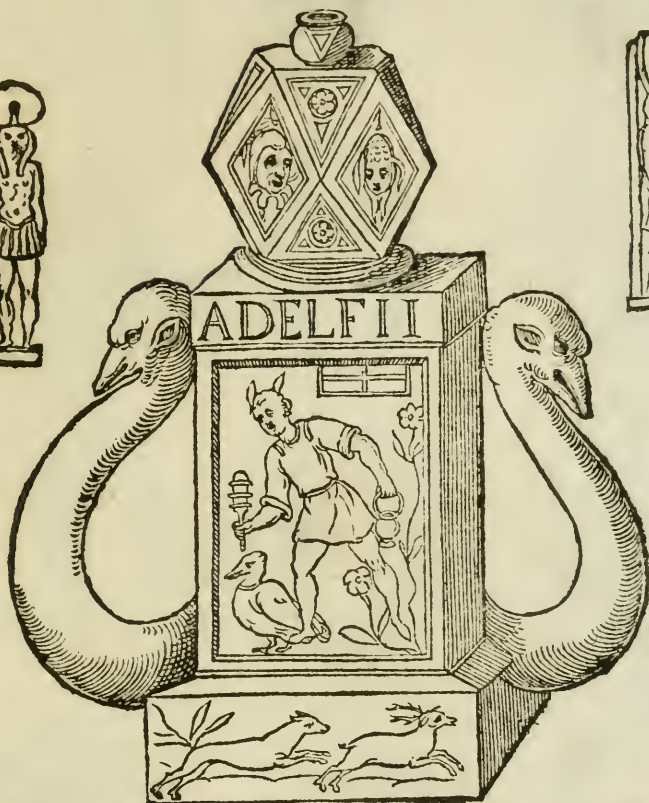
ille nouator. vt minime mirum videri debeat
 si Lotum, Harpocratem, & reliqua Aegyptio-
 rum somnia in eorundem symbolis conspiciamus.
 nec defuerunt qui Pythagoræ & Platonis
 axiomata ex Aegypto plurimum exportata
 in vsus conuerterent dogmatum insanorū.
 talis Valentinus, cuius egregiæ contemplationi
 acceptos ferimus multiplices illos Aeonas,
 Acamoth & Iao monstrosa nomina. & pue-
 rorum muliercularumque inania terriculamen-
 ta. tales Seleucus, & Hermias Galatæ, qui
 DE O Optimo Maximo actui puro, sum-
 mo enti, & Materiæ impuræ potentæ, infim-
 oque pene dixerim non enti, æternitatem
 eandem tribuerunt. Deliria hæc satis superque
 confutarunt Irenæus, Epiphanius, Philastrius,
 Augustinus, Tertullianus, Theodoretus, alij-
 que quorum laudatos labores quotidie magis
 magisque admiramur sanctissimi & doctissi-
 mi Viri. eorum illustria scripta obscura hæc e
 tenebris in lucem euocabunt, in qua veteris hi-
 storix amantes versabuntur cum fructu & de-
 lectatione. mihi sat erit hæc veluti digito com-
 monstrasse, & excitasse alios ad Ecclesiasticæ
 historix non minimam accessionem qua cor-
 rigendam qua illustrandam.

F I N I S.

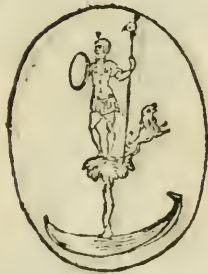
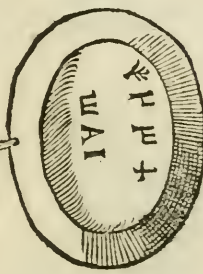
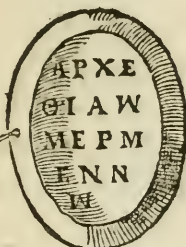
The first of these is the fact that the
 second of these is the fact that the
 third of these is the fact that the
 fourth of these is the fact that the
 fifth of these is the fact that the
 sixth of these is the fact that the
 seventh of these is the fact that the
 eighth of these is the fact that the
 ninth of these is the fact that the
 tenth of these is the fact that the
 eleventh of these is the fact that the
 twelfth of these is the fact that the
 thirteenth of these is the fact that the
 fourteenth of these is the fact that the
 fifteenth of these is the fact that the
 sixteenth of these is the fact that the
 seventeenth of these is the fact that the
 eighteenth of these is the fact that the
 nineteenth of these is the fact that the
 twentieth of these is the fact that the
 twenty-first of these is the fact that the
 twenty-second of these is the fact that the
 twenty-third of these is the fact that the
 twenty-fourth of these is the fact that the
 twenty-fifth of these is the fact that the
 twenty-sixth of these is the fact that the
 twenty-seventh of these is the fact that the
 twenty-eighth of these is the fact that the
 twenty-ninth of these is the fact that the
 thirtieth of these is the fact that the
 thirty-first of these is the fact that the
 thirty-second of these is the fact that the
 thirty-third of these is the fact that the
 thirty-fourth of these is the fact that the
 thirty-fifth of these is the fact that the
 thirty-sixth of these is the fact that the
 thirty-seventh of these is the fact that the
 thirty-eighth of these is the fact that the
 thirty-ninth of these is the fact that the
 fortieth of these is the fact that the
 forty-first of these is the fact that the
 forty-second of these is the fact that the
 forty-third of these is the fact that the
 forty-fourth of these is the fact that the
 forty-fifth of these is the fact that the
 forty-sixth of these is the fact that the
 forty-seventh of these is the fact that the
 forty-eighth of these is the fact that the
 forty-ninth of these is the fact that the
 fiftieth of these is the fact that the
 fifty-first of these is the fact that the
 fifty-second of these is the fact that the
 fifty-third of these is the fact that the
 fifty-fourth of these is the fact that the
 fifty-fifth of these is the fact that the
 fifty-sixth of these is the fact that the
 fifty-seventh of these is the fact that the
 fifty-eighth of these is the fact that the
 fifty-ninth of these is the fact that the
 sixtieth of these is the fact that the
 sixty-first of these is the fact that the
 sixty-second of these is the fact that the
 sixty-third of these is the fact that the
 sixty-fourth of these is the fact that the
 sixty-fifth of these is the fact that the
 sixty-sixth of these is the fact that the
 sixty-seventh of these is the fact that the
 sixty-eighth of these is the fact that the
 sixty-ninth of these is the fact that the
 seventieth of these is the fact that the
 seventy-first of these is the fact that the
 seventy-second of these is the fact that the
 seventy-third of these is the fact that the
 seventy-fourth of these is the fact that the
 seventy-fifth of these is the fact that the
 seventy-sixth of these is the fact that the
 seventy-seventh of these is the fact that the
 seventy-eighth of these is the fact that the
 seventy-ninth of these is the fact that the
 eightieth of these is the fact that the
 eighty-first of these is the fact that the
 eighty-second of these is the fact that the
 eighty-third of these is the fact that the
 eighty-fourth of these is the fact that the
 eighty-fifth of these is the fact that the
 eighty-sixth of these is the fact that the
 eighty-seventh of these is the fact that the
 eighty-eighth of these is the fact that the
 eighty-ninth of these is the fact that the
 ninetieth of these is the fact that the
 ninety-first of these is the fact that the
 ninety-second of these is the fact that the
 ninety-third of these is the fact that the
 ninety-fourth of these is the fact that the
 ninety-fifth of these is the fact that the
 ninety-sixth of these is the fact that the
 ninety-seventh of these is the fact that the
 ninety-eighth of these is the fact that the
 ninety-ninth of these is the fact that the
 hundredth of these is the fact that the

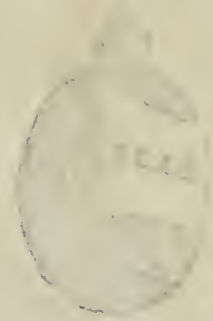

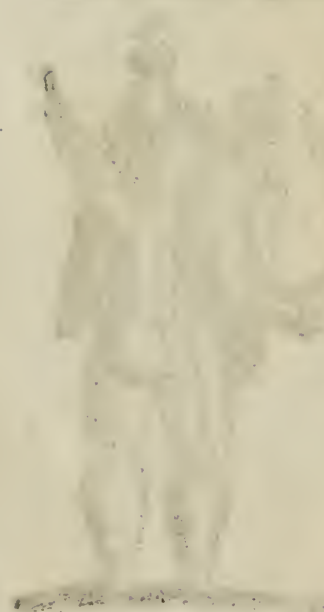

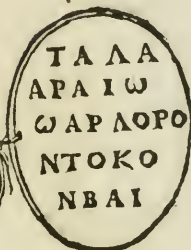

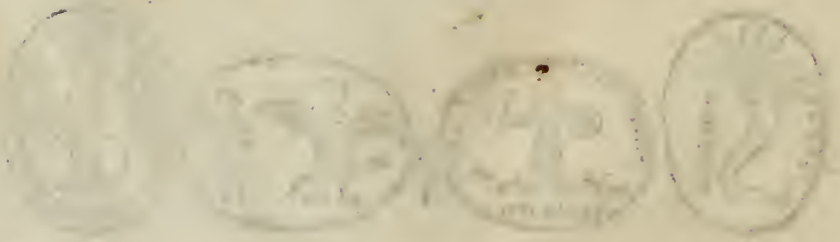
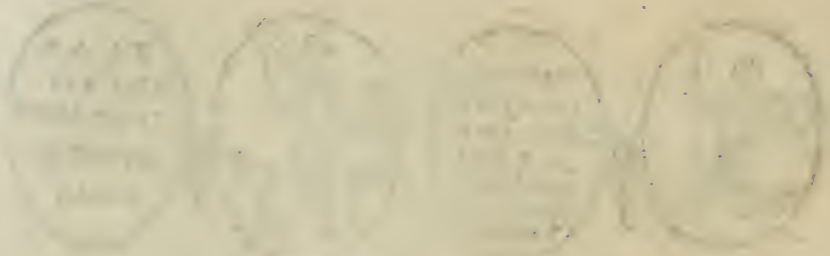

Special 83-B
7605

